ANUL 100 SIBIU, 1 Ianuarie 1952 Prețul unui ex. Lei 8·— Nr. 1—2

Biblioteca Centrală Reg. Banat SIBIU
« 9494

Telegraful Român

Onor. Regionala de Propagandă
Str. A. Kornhauser Nr. 4 Sibiu
La Biblioteca Centrala

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROM[illegible]LIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORA

Ahonamentul
pentru parohii cl. I Lei 800; cl. II Lei 600; cl. III Lei 500. Particulari Lei 500 Autorități și străinătate Lei 1000. De sprijin Lei 1500. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 12 Lei pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu strada 1 Mai Nr. 35.

Cronica bisericească 1951

Anul 1951 a fost un an, în care Biserica și-a desfășurat viața în liniște și libertate, manifestându-se în toate domeniile de activitate.

Astfel în domeniul pur bisericesc, viața religios-morală a credincioșilor s'a desvoltat prin colaborarea lor cu ierarhia, consolidându-se și adâncindu-se. Sf. Slujbe au fost frecventate cu evlavie de toți credincioșii. Comitetele parohiale au continuat lucrarea samarineană, de înfrumsețare a locașurilor de cult, a adunărilor duminecale ș. a. prin care credincioșii și-au luminat credința, și-au înălțat sufletele și au pus în practică imperativul creștin al iubirii. Copiii credincioșilor au fost formați în școala familiei creștine și au primit instrucțiunea religioasă necesară în orele de catehizație. Foile religioase pentru poporul credincios și calendarele au oferit deasemenea hrană duhovnicească pentru cetitorii lor. Noui ediții ale cărților de cult au împodobit stranele și altarele noastre.

Școlile de cântăreți au fost ridicate la rangul de Școli medii tehnice de cântăreți, având 3 ani de școlaritate. Aici — spre a unifica cântarea bisericească — se predă (alături de muzica locală) muzica psaltică și afară de studii teologice, se învață și diferite meserii practice Absolvenții buni ai acestor școli se pot înscrie la Institutul Teologic, ca să devină preoți. Ceilalți vor da glas nou stranelor noastre, fiind colaboratori luminați ai preoților.

Seminariile monahale dela Neamț, Agapia, Horezu, pregătesc noui cadre pentru mănăstiri, care să împreune credința luminată cu munca spornică în viața de obște. Mănăstirile sunt centre de rugăciune și muncă, de evlavie și disciplină.

Institutele Teologice Universitare din București, Sibiu, Cluj continuă, alături de formarea tinerilor studenți și de formarea preoțimii într'un spirit nou prin Cursurile de îndrumare, să desfășoare o largă activitate științifică. Astfel Profesorii acestor Institute au discutat manuscrisul Manualelor ce urmează a fi puse la dispoziția studenților teologi. Ele sunt opera muncii colective a tuturor Profesorilor. De asemenea ei au publicat diferite studii în Revistele ce apar la București și articole în foile din centrele mitropolitane. În primul an de lucru la Biblia comentată pe înțelesul credincioșilor — operă de mare valoare plănuită pe 5 ani de Institutul Teologic din Sibiu, cu aprobarea Sf. Sinod — s'a dat gata pentru tipar manuscrisul cărților (traducere și comentar): Facerea, Exodul, Levitic, Numeri, Iosua, Judecători, Rut, I Samuil, Esdra, Neemia, Cântarea Cântărilor, Eclesiastul, Obadia, Iudit, Tovit, Înțelepciunea lui Solomon, Înțelepciunea lui Iisus, fiul lui Sirah — Epistolele către: Romani, Efeseni, Filipeni, Tit, I și II Timotei, Epist. Ap. Iacob, (17 din V. Testament — 7 din N. Testament).

Preoțimea și a desvoltat activitatea în sânul poporului credincios cu același elan și înțelepciune, punând în practică învățăturile discutate în Conferințele protopopești și primite la Cursurile de îndrumare misionară.

Procesul de sudură sufletească între credincioșii vechi-ortodocși și cei reveniți, între preoții vechi ortodocși și cei reveniți s'a continuat prin aceleași mijloace ca până acum: Cursurile de îndrumare, cultivarea dragostei frățești, cunoașterea comorilor Ortodoxiei, împărțirea gratuită a cărților de cult la parohiile revenite, comemorarea a 3 ani dela marele act al reîntregirii bisericești ș. a.

Scaunul Episcopiei Oradea a fost completat prin alegerea P. S. Valerian Zaharia, care va conduce Eparhia în conformitate cu nevoile ei spre o tot mai mare unitate spirituală și în conformitate cu imperativele vremii.

Tot în cadrul vieții bisericești trebuesc amintite: prăznuirea I. P. S. Patriarh Justinian la împlinirea vârstei de 50 ani — aniversarea sinodului IV-lea ecumenic (1500 de ani), împlinirea a 1900 de ani dela soborul apostolesc din Ierusalim și dela trecerea Ap. Pavel în Europa. Astfel viața trecutului se îmbină cu activitatea prezentului, căci tradiția Bisericii nu este ceva înghețat și mort, ci ceva viu și în necontenit progres.

Totdeodată, în deplină loialitate față de R. P. Română, Biserica a adus contribuția sa la noile reforme sociale și la lupta pentru pace. Astfel, Biserica a cultivat în preoți și credincioșii săi virtuțile morale ale omului nou; a îndemnat pe credincioși la muncă pentru realizarea și depășirea Planului de Stat; a creat un climat de armonie față de celelalte culte; a propovăduit înfrățirea cu naționalitățile conlocuitoare; a colaborat cu autoritățile de Stat

(Urmare în pag. 2-a)

30 Decemvrie

Se împlinesc la 30 Decemvrie a. c., patru ani dela proclamarea Republicei Populare Române, Patria celor ce muncesc cu brațele și mintea pentru construirea socialismului în condițiunile unei vieți pașnice și creatoare.

Ziua de 30 Decemvrie 1947 reprezintă o cotitură hotărîtoare în viața poporului nostru, o dată istorică.

Ea marchează în viața poporului nostru, o serie întreagă de cuceriri care se concretizează în importante reforme a dânci și de structură.

Aceste reforme au creat poporului nostru muncitor noui perspective de desvoltare sub raport social, economic, politic și cultural. Ele constitue un adevărat salt calitativ în desvoltarea noastră ca popor, reprezintă un pas uriaș spre împlinirea năzuințelor de mai bine ale celor ce muncesc.

Prin aceste cuceriri am pășit efectiv la construirea socialismului.

Sărbătorirea zilei de 30 Decemvrie 1947 ne găsește în plin avânt de construire a socialismului. Căci pășirea hotărîtă spre primul nostru Plan Cincinal, spre realizarea mărețului Plan de electrificare a țării, rezultatele primului an al Planului Cincinal, sunt tot atâtea fapte care vorbesc cu multă putere despre consolidarea regimului nostru de democrație populară și despre progresul real al procesului de construire a socialismului în țara noastră.

Iar munca noastră de construire a socialismului se împletește organic cu lupta activă și organizată pentru apărarea păcii.

Imperativul suprem ce se desprinde din adânca semnificație a sărbătoririi de azi, aceasta este: muncă neobosită pentru construirea socialismului și luptă susținută pentru pace.

Numai pe această cale vom putea face să trăiască, să crească și să înflorească necontenit scumpa și tânăra noastră Republică Populară Română. Iar garanția acestui progres o avem în forțele creatoare ale poporului muncitor și a conducătorilor lui și mai ales în prietenia ce ne leagă de mare țară a socialismului biruitor, Uniunea Sovietică, al cărui ajutor stă la baza tuturor biruințelor Republicii Populare Române.

Preot Valer Bânda

69290

Cronica bisericească 1951

(Urmare din pag. 1-a)

în campania însămânţărilor, a lucrărilor agricole, a ajutorului pentru poporul coreean; a răspândit realizările religioase din Uniunea Sovietică ş. a.

În cadrul luptei pentru pace, Biserica a făcut chemare către credincioşi, ca să semneze Apelul pentru un Pact al Păcii; a activat în Comitetele de luptă pentru Pace, în echipele pentru strângerea semnăturilor pe Apelul pentru un Pact al Păcii; a dus muncă de lămurire dela om la om şi prin Pastorale şi predici a arătat că lupta pentru pace este o datorie creştinească şi patriotică.

De deosebită însemnătate în privinţa aceasta este Apelul către creştinii din toată lumea, adoptat la 23 Iulie 1951 de capii Bisericilor ortodoxe din Antiohia, Rusia, România, Georgia şi Bulgaria, prin care se binecuvintează „cererea popoarelor cu privire la încheerea unui Pact al Păcii între marile puteri, considerând acest pact drept soluţia cea mai înţeleaptă şi demnă a crizei mondiale“ şi se face chemare către creştinii de toate riturile, ca să sprijinească „cererea cu privire la încheerea unui Pact al Păcii deschis tuturor statelor“. Astfel în lupta pentru pace Ortodoxia nu se mărgineşte la acţiuni înlăuntrul ţărilor respective, ci constitue un front unitar al tuturor Bisericilor Ortodoxe, care acţionează pe plan mondial, aducând contribuţia sa la mişcarea partizanilor păcii.

În ce priveşte relaţiile cu celelalte Biserici Ortodoxe, de remarcat este vizita I. P. S. Patriarh Justinian la Moscova — împreună cu P. S. Andrei al Aradului şi P S. Teoctist — şi vizita I. P. S. Patriarh Alexandru III al Antiohiei în ţara noastră, prin care s'a manifestat unitatea Ortodoxiei ecumenice. Această unitate se vădeşte în unitatea de atitudine în ce priveşte problemele vieţii religioase şi lupta păcii şi în combaterea pretenţiilor papiste.

Acestea sunt în general aspectele vieţii bisericeşti dela noi din anul trecut. Desigur există între ele şi unele scăderi, ca: insuficienţa activităţii catehetice, numai unii preoţi făcând catehizaţie sistematică, alţii neinteresându-se de această problemă; insuficienta organizare şi activizare în unele parohii a Comitetelor parohiale; lipsa de activitate a unor Cercuri pastorale; o oarecare slăbire în unele părţi a acţiunii în opera reîntregirii bisericeşti ş a. Dar dincolo de aceste scăderi — legate de „mâna de ţărână“ — Biserica şi-a desfăşurat toată bogăţia vieţii sale într'o activitate neîntreruptă în toate domeniile, care îi aparţin.

Cu aceste roade ale activităţii ei se prezintă în faţa anului ce vine şi cu hotărîrea neclintită de a sluji cu mai mult elan lui Hristos şi poporului credincios, progresului şi păcii.

T. R.

La biserica parohiei Văleni (prot. Făgăraş) s'au cumpărat o Sf. Evanghelie îmbrăcată în argint în suma de Lei 8000, un analog şi o faţă de analog de către familia Ieremia Iuşan, Maria Iuşan, Ioan Iuşan şi Ilona Iuşan şi o faţă de masă pentru Sf. Masă de către d-şoara Maria Vulcerean în suma de Lei 600.

Dumnezeu să le răsplătească!

„Fiţi împlinitori ai cuvântului, nu numai ascultători“

In anul 100

Cu numărul trecut „Telegraful Român“ a împlinit 99 de ani de apariţie, iar cu acest număr intră în anul 100 al existenţei sale. Într'adevăr Nr. 1 din anul I poartă data de 3 Ianuarie 1853. Astfel că la sfârşitul acestui an vom prăznui împlinirea a 100 de ani a „Telegrafului Român“. Atunci vom scoate un Număr festiv, relevând momentele istorice mai însemnate din viaţa „Telegrafului Român“. Totuşi ţinem să încrestăm aici şi păşirea în anul 100, ca un eveniment vrednic de remarcat.

Ce distanţă dela 3 Ianuarie 1853 la 1 Ianuarie 1952! Ar zice cineva: numai 99 de ani! Da: numai 99 de ani, dar cât de viu a fost ritmul desvoltării poporului român în acest timp şi ce salt, ce progres enorm a realizat în acest răstimp! „Telegraful Român“ a fost martor şi conlucrător în acest proces istoric al poporului român din Ardeal şi de pretutindeni. Căci în „Prenumeraţiune la Telegraful Român“ apărută în 8/20 Dec. 1852 — cinci zile după primirea aprobării de apariţie (3/15 Dec. 1852) — se arată că „Telegraful Român“ va fi o „gazetă politică, industrială, comercială şi literară“, a cărei tendinţă „va fi: a împărtăşi poporului român din politică, industrie, comerciu şi literatură idei şi cunoştinţe practice, potrivite cu timpul şi amăsurat trebuinţelor lui“. Şi specificându-şi programul mai de aproape, redacţia „Tel. Român“ preciza că: în „sfera politică“ — afară de informaţiile din Austria şi alte ţări — „scopul de căpetenie al „Telegrafului Român“ va fi a atinge şi a desbate mai cu deosebire interesele proprii şi trebuinţele de căpetenie ale poporului român şi a împărtăşi orice fapte şi întâmplări adevărate şi vrednice de ştiut din ţinuturile, oraşele şi satele unde se află Români“; în „sfera industriei“ — afară de informaţiile, invenţiile şi desvoltarea industriei din Austria şi alte ţări — „lucrul de căpetenie al gazetei va fi a deştepta simţul şi a aţâţa gustul poporului român pentru arte şi măestrie, a atrage luarea aminte a lui asupra acelor ramure de industrie şi asupra acelor meserii, cu care ar putea şi ar trebui a se ocupa şi dânsul spre îmbunătăţirea stării sale materiale şi morale“; în „sfera comerciului“ — afară de cunoştinţe asupra comerţului — „Tel. Român“ „desvoltând deosebitele drumuri şi mijloace, care înaintează şi sporesc comerciul, se va da curagiu poporului român, ca să îmbrăţişeze şi el acele ramure de comerciu, care îi sunt la îndemână şi să se întindă şi dânsul la acele speculaţiuni de negoţ, din care ar putea trage foloase mari şi simţite“; iar „în sfera literaturii“ se vor publica poezii, proză, recenzii etc.

Se vede dar că programul gazetei cuprinde toate aspectele şi nevoile vieţii poporului român din Ardeal de pe acea vreme (chestiunile bisericeşti şi şcolare nici nu-s amintite special, fiind incluse în termenul general: „trebuinţele de căpetenie ale poporului român“). Şi aceasta era firesc. Ţărănimea română din Ardeal de abia scuturase jugul secular al iobăgiei şi câştigase dreptul de a-şi trimite fiii în şcolile de toate gradele şi de a-şi însuşi toate meseriile, a îmbrăţişa comerţul şi industria — fără a avea totuşi dreptul la o organizare politică naţională. Piedecile, care au oprit în loc desvoltarea economică şi culturală a poporului român din Ardeal erau în mare parte înlăturate şi el păşea în epoca nouă, deschisă de Revoluţia franceză, cu tot avântul unui popor însetat de lumină, de libertate, de progres. Era deci nevoe de o gazetă, care să oglindească acest avânt al poporului român, să-l călăuzească spre nouile ţinte, ce-i apăreau în faţă. „Gazeta Transilvaniei“, care apărea la Braşov — singura gazetă românească din Ardeal — nu mai corespundea acestor sarcini. De aceea s'a simţit nevoia apariţei unui ziar nou, care să formeze o opinie publică românească, să lămurească poporul asupra adevăratelor lui interese şi să fie în slujba marilor lui idealuri. Aceasta a voit să fie „Telegraful Român“ — şi a şi fost vreme de decenii — („foaia cea mai modernă de peste Carpaţi“ cum îl numea Eminescu la 1876). Însuşi numele ce şi l-a luat: Telegraful Român, arăta năzuinţa de-a fi în slujba epocii de progres multilateral, spre care păşea poporul român. Şi pentrucă scopurile foii au fost fixate în „Prenumeraţiune...“, în Nr. 1, Anul I din 3 Ianuarie 1853, nu mai avem un articol-program, ci — afară de informaţii din Austria, Franţa, Anglia, Ţara Românească, Turcia şi America şi de poezia unui „june român, studios în Gimnaziul evanghelic din Sighişoara“ — avem un articol (în pag. 2) despre datinile şi obiceiurile poporului, care „sunt atmosfera ce el o răsuflă în tot minutul, sunt o parte din carnea şi sângele lui, sunt aşa zicând chiar fiinţa lui“ şi alt articol (acesta în frunte) despre telegraful electro-magnetic, invenţie pusă atunci în aplicare. Adică deodată prezintă cele două principii fundamentale: spiritul poporului român, care trebue desvoltat în specificul său şi progresul ştiinţific (ca şi progresul în toate domeniile), care urma să facă din acest popor un popor înaintat în cultură şi civilizaţie. Iată cu ce cuvinte de admiraţie pentru cuceririle ştiinţei începe articolul despre „Telegraf“: „Aflările spiritului omenesc din timpurile noastre se îmbulzesc unele peste altele şi dau ocaziune la alte aflări tot mai mari şi mai importante. Când ar putea să se scoale din morţi grecii şi romanii cei vechi, care sunt învăţătorii lumii de acum, s'ar spăria de înaintările cele gigantice ce le fac popoarele de astăzi“.

Şi exclamă cu entuziasm, (în Nr. 2 din 7 Ian. 1853) că dacă telegraful va fi folosit pretutindeni „atunci se va împlini ceea ce se zice: striga-voi şi se va auzi glasul meu până la marginile pământului“. Şi după ce combate „superstiţiunea şi neştiinţa oamenilor“, care văd „în telegraf un ceva aducător de rău“ şi nu sunt „în stare de a calcula trebuinţa şi foloasele telegrafului“, încheie aşa: „Sfârşim exclamând: cine poate prezice până la ce grad de perfecţiune poate să ajungă telegraful electro-magnetic de astăzi!“ Este în toate acestea o credinţă înflăcărată în puterile spiritului omenesc şi ale ştiinţei moderne.

Dar totdeodată cu credinţa în puterea ştiinţei şi necesitatea progresului este şi credinţa în specificul poporului român, lupta împotriva cosmopolitismului disolvator şi înrobitor de popoare. „Cultura — se scrie în celălalt articol — cu toată puterea ce are de a schimba şi a preface pe un popor, nu poate şterge datinile şi obiceiurile lui, ci numai le îmbunătăţeşte, le înfrumseţează şi le nobilează, după stadiile culturii, la care ajunge poporul“.

Se vede de aici spiritul, în care a în-

Hotărîrea

Comitetului pentru decernarea Premiilor Internaţionale Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare" din 20 Decemvrie 1951

Premiile Internaţionale Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare" se decernează următorilor reprezentanţi ai forţelor democratice din diferite ţări, pentru contribuţii deosebite la cauza menţinerii şi întăririi păcii:

1. *Go Mo Jo*, preşedintele Academiei de Ştiinţe a R. P. Chineze; 2. *Pietro Nenni*, deputat (Italia); 3. *Ikuo Oyama*, profesor, deputat (Japonia); 4. *Monica Felton*, fruntaşă a vieţii publice (Marea Britanie); 5. *Anna Seghers*, scriitoare (Germania); 6. *Jorge Amado*, scriitor (Brazilia).

Preşedintele Comitet.: **D. V. Scobelţîn**
Vicepreşed. Comitet.: **L. Aragon** (Franţa)
Membrii Comitetului: **John Bernal** (Marea Britanie), **Pablo Neruda** (Chili), **Jan Dembowschi** (R. Polonă), **Mihail Sadoveanu** (R. P. Română), **M. Andersen Nexö** (Danemarca), **A. A. Fadeev** şi **I. G. Ehrenburg** (U.R.S.S.)

Autocefalia cehoslovacă

Sămânţa Ortodoxiei, aruncată înainte de un mileniu pe pământul cehoslovacilor de către sf. Apostoli Constantin şi Metodie, a dat roade însutite. Astfel ducând mai departe străduinţele neobosite ale P. S. episcop mucenic Gorazd († 1942), P. S. Exarh Elefterie a putut consolida într'atâta Biserica ortodoxă din Republica Cehoslovacă, încât Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei s'a văzut în plăcuta situaţie de a putea aplica prevederile canonice ale can. 34 apostolic şi 17 al sinodului IV ecumenic. În ziua de 8 Decemvrie 1951 el acordă exarhatului ortodox cehoslovac dreptul de autocefalie.

La praznicul acesta, când „s'a născut a 14-a stea" pe firmamentul ortodox, după cuvântul I. P. S. Mitropolit Nicolae din Krutiţa, au participat delegaţiile chiriarhale ale Bisericii ortodoxe din Antiohia, Moscova, Georgia, România, Bulgaria, Polonia şi Albania, aducând daruri şi binecuvântări tinerei Biserici ortodoxe autocefale şi primului ei Mitropolit, I. P. S. Mitropolit Elefterie, care a fost întronizat în mod solemn la 9 Decemvrie, în Catedrala sf. Ciril şi Metodie din Praga.

Izvorînd din credinţa sinceră şi bucurându-se de libertatea religioasă a unui regim de democraţie populară, noua Biserică ortodoxă autocefală contribue din plin la străduinţa comună pentru pace între oameni şi popoare.

Prot. **M. Şesan**

ţeles să-şi slujească poporul gazeta „Telegraful Român" — îndrumându-l spre cele mai înalte culmi ale culturii şi civilizaţiei fără a-şi pierde specificul său naţional

Desigur după 1918, „Telegraful Român" a rămas foaie bisericească, iar acum este organul oficial al Arhiepiscopiei de Sibiu şi Episcopiilor Cluj şi Oradea (care în 1853 nu existau şi ca jurisdicţie aparţineau Sibiului). Totuşi el continuă tradiţia glorioasă începută în 3 Ianuarie 1853, fiind alături de popor în lupta lui pentru o viaţă mai bună, pentru pace şi progres. Şi aceasta este cea mai potrivită aniversare: să contribui mai departe la progresul poporului român.

Cu această hotărîre „Telegraful Român" păşeşte în anul 100 al existenţei sale, împlinindu-şi funcţia ce o are de a fi în slujba Bisericii şi a progresului, în slujba lui Hristos şi a păcii!

T. R.

IN SLUJBA CULTURII

Nenumărate sunt dovezile şi evidente mărturiile care grăiesc despre serviciile pe care le-a adus Biserica Ortodoxă Română fiilor săi şi pe tărâmul culturii. Aportul ei întru promovarea culturii naţionale este un fapt de necontestat. Uneori însă, sub aripile ei ocrotitoare, conştiinţa pentru propăşirea unei culturi naţionale — la care are drept fiecare popor — s'a deşteptat atât de viguros în sufletele unor fii duhovniceşti, încât ecoul acestei deşteptări a stârnit adevărate „contracte" şi „legăminte" de înfrăţire, în jurul cărora s'au strâns mulţimi populare.

Un asemenea „legământ" generator de cultură s'a născut acum o sută de ani, când membrii comunităţilor bisericeşti „Sf. Nicolae" şi „Sf. Adormire" din Oraşul Stalin şi-au unit puterile pentru zidirea unui mic templu al culturii, un gimnaziu, în măsură să promoveze ştiinţa de carte în mijlocul poporului român.

De fapt încă în 14/26 Sept. 1850 a survenit între reprezentanţii celor două comunităţi bisericeşti un „contract", având ca scop înfiinţarea unui gimnaziu, pentrucă ei recunosc „neapărată trebuinţă a unei educaţiuni mai bune pentru tinerimea noastră şi înaltul folos a unei lăţiri mai uşoare a ştiinţelor".

Şcoala dorită s'a şi deschis la 1 Octomvrie 1850, într'o casă cu chirie, cu întâia clasă gimnazială.

La 1 Septemvrie 1851 între cele două comunităţi — adică parohii — se încheie însă un „legământ", potrivit căruia ele „se îndatorează şi se leagă între sine in solidum atât pentru vremea de acum cât şi pentru tot viitorul din neam în neam, ca să zidească încăperi pentru şcoalele naţionale române centrale de religie dreptcredincioasă răsăriteană din Braşov şi totodată să îngrijească nu numai pentru ţinerea lor în stare bună, ci şi pentru necurmata adăugare şi creştere a aceloraşi şcoale, atât în privinţa spirituală cât şi materială.

Între cele 12 „condiţii" ale legământului care statornicesc organizarea şi administrarea şcoalei, remarcăm „condiţia" a 3-a, întrucât învederează un spirit larg democratic şi o concepţie de generoasă umanitate. Iată ce spune acolo:

„Şcoalele acestea naţionale române centrale de religiune răsăriteană dreptcredincioasă din Braşov se zidesc, se înzestrează şi se fondează din colecte şi daruri, ce se adună dela binefăcătorii din sânul naţiunii române, prin urmare ele au să fie deschise pentru toţi fiii românilor, câţi ar trage la dânsele; cu aceasta însă niciodată nu se socotesc închise pentru alte naţiuni şi confesiuni".

Minunata clădire în „minunata cetate" sub poalele Tâmpei a fost terminată în anul 1854, prin dărnicia întregului popor, dar mai ales datorită jertfelniciei membrilor celor două comunităţi bisericeşti. Realizările ulterioare, constătătoare din înfiinţarea tuturor claselor gimnaziale, sporirea cu şcoala reală şi comercială, precum şi lărgirea edificiului prin alte două aripi, au încununat opera săvârşită cu atâta zel de membrii celor două parohii.

Debunăseamă hotărîrea neclintită şi capacitatea de jertfă a poporului dreptcredincios dela cele două biserici — Sf. Nicolae şi Sf. Adormire — au fost pârga de aur a unei educaţii primite în sânul Bisericii, care s'a dovedit mereu alături de popor şi a poporului.

Conducătorii destinelor Bisericii ortodoxe ardelene din acele vremuri au fost şi ei prezenţi în mijlocul acestor eforturi de zidire a unui templu al culturii, susţinând cu căldură până la identificare cu totul, măreaţa opintire obştească pentru înflorirea culturii naţionale.

Fapta lor îi înscrie între promotorii culturii naţionale, iar solidaritatea celor două parohii constitue un exemplu minunat. S'a verificat încodată axioma care spune că unirea face puterea. Cu atât mai mult când la temelia unei uniri stă un gând bun şi când pentru realizarea acestui gând există pe lângă voinţă, consecvenţă şi spirit de jertfă. Atunci lucrurile merg pe calea înfăptuirilor bune şi a progresului.

Pentru aceste pricini cade-se să ne amintim cu recunoştinţă de „legământul" de unire de acum 100 de ani a celor două comunităţi bisericeşti, datorită căruia a fost posibilă durarea unei instituţii şcolare atât de necesară pentru poporul însetat după ştiinţă de carte şi totodată înscrierea unei pagini luminoase în istoria culturii noastre naţionale.

Preot **Dr. Iuliu Işa**

PROGRAMA

cu subiectele catehezelor şi cântărilor religioase

CICLUL I

1. Tema: Despre mântuire. (Setea generală de mântuire nu se poate potoli decât numai prin apropierea omului de Dumnezeu care este izvorul vieţii, fericirii şi dreptăţii. Numai creştinul are această apropiere de Dumnezeu).

Cântarea: „Doamne mântueşte pe cei binecredincioşi...".

2 Tema: Despre nnmele de creştin. (Originea, înţelesul, cinstea cu care trebue purtat, dobândirea prin Botez).

Cântarea: Mărire... Şi acum... Antifonul I din Liturghier.

3. Tema: Despre Sfânta Cruce. (Ca mărturisire a dreptei credinţe, ca semn al creştinului, ca mărturisire a lui Hristos şi al Sf. Treimi. Semn al credinţei în jertfa mântuitoare a lui Hristos).

Cântarea: „Mântuleşte Doamne poporul Tău", glas 1.

4. Tema: Semnul Sfintei Cruci. (Cum se face închinarea, plecarea genunchilor şi când trebue făcută. Foloasele însemnării cu Sf. Cruce. Cinstirea Sf. Cruci cu viaţa curată).

Cântarea: „Crucii Tale ne închinăm Hristoase...".

5 Tema: Despre izvoarele credinţei: Sf. Scriptură şi Sf. Tradiţie în general. (În Biserică ele se află în Evanghelie, Apostol, cărţile de slujbă, Simbolul credinţei şi practicile religioase).

Cântarea: „Cu adevărat mare este taina creştinătăţii...".

6. Sf Scriptură a Vechiului Testament. (Scrisă de oameni insuflaţi de Dumnezeu. Cărţile şi cuprinsul general. În deosebi cărţile proorocilor şi Psaltirea).

Cântarea: „Cu adevărat mare este taina..." (continuare).

7. Tema: Principalele descoperiri despre Dumnezeu, lume şi om. (Crearea lumii, omului, căderea în păcat).

Cântarea: „Cu noi este Dumnezeu...".

8 Tema: Principalele descoperiri despre pregătirea mântuirii. (Făgăduinţa unui Mântuitor. Fac. III, 15. Patriarhii, proorocii).

Cântarea: Antifonul II „Unule născut...".

9. Tema: Noul Testament. (Ce este, ce conţine, izvorul principal pentru viaţa şi minunile Domnului Iisus Hristos şi ale Sf. Apostoli).

Cântarea: „Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului..." (Liturghier).

10. Tema: Sf. Tradiţie. (Originea, păstrarea, cuprinsul, legătura cu *Sf. Scriptură).*

Cântarea: „Sfinţilor mucenici care bine v'aţi nevoit..." (Podobie).

11. Tema: Despre sfânta Biserică. (Aşezământul întemeiat pentru păstrarea şi propoveduirea dreptei învăţături, pentru sfinţirea oamenilor şi conducerea lor la mântuire. Ierarhia bisericească şi sinoadele).

Cântarea: „Bine eşti cuvântat Hristoase Dumnezeul nostru" (prima parte).

12. Tema: Izvoarele Tradiţiei. (Defini-

(Continuare în pag. 4-a)

URARE. **Anul nou 1952 să aducă tuturor colaboratorilor, cetitorilor şi sprijinitorilor noştri pace şi progres în toate cele bune şi de folos.**

MULŢUMIRE. **Înalt Prea Sfinţitul nostru Mitropolit NICOLAE mulţumeşte tuturor celor ce i-au trimis bune urări cu ocazia Anului Nou şi le împărtăşeşte arhiereşti binecuvântări.**

Nr. 6504/1951.

COMUNICAT

On. Minister al Cultelor prin Temeiul Nr. 26.763 din 27 Dec. 1951, ne face cunoscut, că suntem scutiţi de reevaluarea bunurilor pentru finea anului 1951.

Urmare a acestei dispoziţiuni se anulează „Comunicatul" nostru Nr. 5626/1951 publicat în „Teleg. Român" Nr. 47—52/1951

Bunurile de inventar rămân la valorile din 1948, cele procurate ulterior, la valorile lor de achiziţionare.

Consiliul Arhiepiscopesc

Programa cu subiectele catehezelor...

(Continuare din pag. 3-a)

ţiile sinoadelor ecumenice, scrierile Sf. Părinţi şi cărţile de slujbă).

Cântarea: „Bine eşti cuvântat Hristoase..." (continuare).

13 Tema: Simbolul credinţei. (Istoricul şi învăţătura lui. Locul lui în cult şi viaţa creştină).

Cântarea: „Veniţi să ne închinăm...".

14. Tema: Simbolul credinţei. (Învăţăturile cuprinse în el şi lămurirea pe scurt a art. 1.

Cântarea: Ectenia întreită.

15. Tema: Simbolul credinţei. (Lămurirea pe scurt a art. 2.

Cântarea: „Unule născut...".

16. Tema: Simbolul credinţei. (Lămurirea pe scurt a art. 8—10).

Cântarea: „Nădejdea mea este Tatăl...".

17. Tema: Simbolul credinţei. (Lămurirea pe scurt a art. 11—12).

Cântarea: „Sfinte Dumnezeule...".

18 Tema: Despre rugăciune. (Ce este rugăciunea şi felurile ei: cerere, slavă, mulţumire. Câteva rugăciuni de neapărată trebuinţă: Împărate ceresc, Tatăl nostru, Sfinte Dumnezeule, Cuvine-se cu adevărat, etc.).

Cântarea: Axionul.

19. Tema: Trebuinţa şi foloasele rugăciunii.

Cântarea: Continuare la Axion.

20. Tema: Cum trebue făcută rugăciunea şi ce trebue să cerem în rugăciune.

Cântarea: Continuare la Axion.

21. Tema: Timpul potrivit pentru rugăciune.

Cântarea: „Aliluia" (explicare şi cântare).

22. Tema: Locul pentru rugăciune. (Ori unde şi îndeosebi în biserică).

Cântarea: „Sfinte Dumnezeule...".

23. Tema: Rugăciunea domnească (Despre rugăciunea domnească în general şi lămurirea cuvintelor „*Tatăl nostru carele eşti în ceruri*".

Cantarea: „Tatăl nostru...".

24. Tema: Cererea I-a: „Sfinţească-se numele Tău!...

Cântarea: „Tatăl nostru..." (continuare).

25. Tema; Cererea II-a şi a III-a. „Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta...".

Cântarea: „Pre Tatăl, pre Fiul...".

26. Tema: Cererea IV-a. „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi...".

Cântarea: „Bogaţii au sărăcit şi au flămânzit...".

27. Tema: Cererea V-a. „Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri...".

Cântarea: Ectenia mare.

28. Cererea VI-a şi a VII-a. „Şi nu ne duce pe noi în ispită şi ne izbăveşte de cel viclean. Amin".

Cântarea: „Tatăl nostru".

Invitare la abonament

Am intrat în al 100-lea an de apariţie a foii Arhiepiscopiei noastre.

A doua gazetă a Ardealului ca vechime, „Telegraful Român" rămâne credincios liniei sale de propagator al ideilor Ortodoxiei româneşti.

Cu acest prilej, invităm pe cărturarii noştri din cler şi dintre mireni, să abone, în număr cât mai mare, această veche tribună bisericească şi să stăruiască totodată pentru o cât mai largă răspândire a ei în cercurile celor ce doresc să cunoască mersul vieţii bisericeşti din cuprinsul Mitropoiei Ardealului, precum şi munca depusă aici pentru buna propăşire a Bisericii. Ea oglindeşte râvna preoţimii întru călăuzirea turmei dreptcredincioase pe cărările mântuirii. Ea arată permanenta actualitate a Ortodoxiei.

Abonamentele se trimit la adresa Administraţiei foii

Redacţia şi Administraţia
„TELEGRAFUL ROMÂN", SIBIU

Nr. 5797/1951.

Comunicat

La 21, 22 şi 23 Februarie 1952 se va ţine la Consiliul nostru arhiepiscopesc din Sibiu o sesiune pentru examenul de capacitate preoţească, *la care obligăm să se prezinte toţi preoţii din Arhiepiscopia noastră,* licenţiaţi în teologie sau absolvenţi ai unei Academii teologice, *care încă nu au prestat acest examen.*

Cererea de înscriere la examen se va înainta până la data de 10 Februarie 1952, însoţită de diploma de licenţă în teologie sau de diploma de absolvire a unei Academii teologice

Materiile acestui examen sunt cele predate în Academii ori Facultăţi teologice, aprofundate şi anume:

Studiul biblic al Vechiului şi Noului Testament, Istoria bisericească Universală şi Naţională, Dogmatica şi Morala, Pastorala, Omiletica, Catehetica, Liturgica şi Dreptul canonic cu Statutul de organizare şi funcţionare a Bisericii Ortodoxe Române, Canoanele bisericeşti şi Regulamentul disciplinar, Cântarea bisericească şi Rânduiala serviciilor religioase.

Examenul este în scris şi oral. Taxa de diplomă şi examen 500 Lei.

Sibiu, din şedinţa secţiei bisericeşti a Consiliului arhiepiscopesc, ţinută la 20 Nov. 1951.

Consiliul Arhiepiscopesc.

Nr. 5914/1951.

Comunicat oficial

Administraţia Patriarhală din Bucureşti, cu adresa Nr. 22611 din 30 Nov. a. c. ne-a adus la cunoştinţă, că în şedinţa sa din 12 Nov. 1951 Sf. Sinod a hotărît ca în toate publicaţiile şi tipăriturile Bisericii noastre, care vor apare de acum înainte, pronumele referitoare la persoanele Sfintei Treimi, să fie scrise cu litere mari majuscule.

Aducem aceasta la cunoştinţa preoţimii noastre pentru a se conforma, nu numai când e vorba de lucrări tipărite, ci şi în rapoartele pe care le înaintează forurilor ierarhice.

Sibiu la 7 Decemvrie 1951.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 995/1951 Prot.

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante ortodoxe române *Delureni*, de clasa III-a, din protopopiatul Reghin, Regiunea Mureş, se publică concurs cu termen de 30 de zile, dela prima apariţie în „Telegraful Român".

I. Beneficii:

1. Salar dela Stat, cu întregire din partea poporului.

2. Casă parohială (în curs de reparaţie în exterior) cu toate supraedificatele în stare bună

3. Sesiune parohială: 9 jug. teren arabil, 4 jug. fânaţ, 1 jug. grădină cu pomi şi pentru zarzavat.

4. Stolele uzitate în parohie.

Îndatoriri:

1. Preotul ales este obligat să şi îndeplinească datorinţele preoţeşti şi pastorale, faţă de credincioşi, să predice regulat în Dumineci şi sărbători.

2 A catehiza tineretul şi credincioşii.

Cei ce doresc să ocupe această parohie, cu binecuvântarea arhierească, îşi vor înainta cererile de concurs, însoţite de actele necesare în termenul fixat, Oficiului protopopesc ortodox român Reghin, Regiunea Mureş.

Concurenţii, cu încuviinţarea în prealabil a Oficiului protopopesc, se vor prezenta în parohie într'o zi de Duminecă sau sărbătoare, spre a liturghisi, a predica şi a face cunoştinţă cu credincioşii.

Reghin, la 13 Noemvrie 1951.

Oficiul protopopesc ort. rom. în înţelegere cu Cons. parohial din Delureni

Grigore Chichernea
protopop

29. Tema; Despre rugăciunea Bisericii şi foloasele ei (Cultul divin public). Rugăciunea Bisericii mijloceşte Harul divin, ajutorul pentru tot lucrul bun şi iertarea de păcate pentru vii şi morţi.

Cântarea: „Bine eşti cuvântat...".

30. Tema: Despre biserică, locaş de rugăciune. (Istorie, formă, aşezare, însemnare în general, rânduiala târnosirii).

Cântarea: „Sfinţilor mucenici...".

31. Tema: Părţile şi podoabele bisericii.

Cântarea: „Pe Tine Dumnezeule..." (stihul I din cântarea Sf. Ambrozie).

32. Tema: Obiectele de cult aflate în naos şi pronaos. (Însemnarea şi folosirea lor).

Cântarea: Idem, stih. II: „Ţie toţi îngerii...".

33. Tema: Obiectele de cult din sfântul Altar. (Proscomidie şi sf. Masă).

Cântarea: Idem, stih. III: „Sfânt, sfânt...".

34. Tema; Pictura bisericii.

Cântarea: Idem, stihul IV: „Mântueşte Doamne...".

35. Tema: Datoria credincioşilor de a împodobi şi a întreţine biserica.

Cântarea: Cânt. Sf. Ambrozie în întregime.

36. Tema: Cele şapte laude în general.

Cântarea: „Apărătoare Doamnă...".

37. Slujba Vecerniei.

Cântarea: „Să se veselească cele cereşti". (Tropar glas 3).

38 Tema; Slujba Utreniei.

Cântarea: „Dumnezeu este Domnul" (gl. 3).

39. Tema: Sf. Liturghie în general. (Locul, timpul, săvârşitorul, însemnătatea. Câte Liturghii avem).

Cântarea: „Nădejdea mea este Tatăl...".

40. Tema: Proscomidia. Explicarea rânduelii.

Cântarea: „Fecioara astăzi...".

Va urma

Redactor: Prof. Dr. NICOLAE MLADIN

Editura şi Tiparul Tipografiei „Reîntregirea", Sibiu

Biblioteca Centrală Regională
SIBIU

ANUL 100 SIBIU, 1 Februarie 1952 ...ui ex. Lei 8·— Nr. 3—4

SIBIU
-6. II. 952

Telegraful Român

Oficiul Regional de Propagandă
Str. A. Vaida Voevod 4
La Biblioteca
Sibiu

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DE ALBA-IULIA ŞI SIBIU
ŞI AL EPISCOPIILOR CLUJ ŞI ORADEA

Abonamentul
pentru parohii cl. I Lei 800; cl. II Lei 600; cl. III Lei 500. Particulari Lei 500 Autorităţi şi străinătate Lei 1000. De sprijin Lei 1500. Pentru America 10 Dolari.

Articolele şi corespondenţa
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 12 Lei pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu strada 1 Mai Nr. 35.

Sub steagul luptei pentru pace

Până la 1 Ianuarie a. c. au fost strânse în cursul campaniei pentru încheerea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri (S U. A., Anglia, Franţa, R. P Chineză şi U. R. S. S.) 596.302.298 semnături. Frontul păcii se întăreşte. El cuprinde alături de Uniunea Sovietică şi ţările de democraţie populară, pe toţi oamenii muncii, indiferent de convingeri politice sau religioase, din ţările capitaliste, ţările dependente şi colonii. Astfel ca să dăm numai câteva date, numărul semnăturilor este în U. R. S. S. 117.669.320; Germania 16.700.000; Polonia 18.053 000; România 11.060.141; Cehoslovacia 9.020522; Ungaria 7.148.000; Bulgaria 5.627.000; China 344.530.057; Coreea 7.047.821; Franţa 10.000.000; Italia 16.000.000; Olanda 342.598; Japonia 6.000.000; Argentina 3.000 000; India 1.700.000; Iran 1.961.198; Brazilia 3.000. 000; Vietnam 7.532.378 etc. Aceste cifre grăesc suficient nu numai despre unitatea de nesdruncinat din lagărul socialismului şi democraţiei populare în lupta păcii, ci şi despre creşterea mişcării pentru pace în ţările capitaliste şi coloniale.

De altfel anul 1951 a fost an de mari succese în lupta pentru pace a ţărilor din lagărul democraţiei şi socialismului. Uniunea Sovietică este de două ori şi mai bine mai puternică decât în 1940. Popoarele sovietice, conştiente de uriaşa forţă ce o reprezintă Patria lor, muncesc cu elan pentru marile construcţii ale comunismului, construcţii ale păcii, expresie a incomparabilului avânt al industriei şi agriculturii sovietice. Puterea industrială a ţărilor de democraţie populară a crescut de 2—4 ori faţă de anii de dinainte de războiu. În special industria grea din aceste ţări s'a desvoltat foarte mult. Munca plină de entuziasm a masselor muncitoare şi ajutorul frăţesc al Uniunii Sovietice au făcut posibilă împlinirea înainte de termen a planurilor de stat şi depăşirea lor. Peste tot munca paşnică şi creatoare a poporului muncitor îşi prăznueşte biruinţele.

La noi Planul de Stat pe 1951, primul an al cincinalului, a fost realizat în industrie cu 104%. Deasemenea s'au obţinut importante succese şi în agricultură, unde recoltele au depăşit pe cele din 1950. Gospodăriile agricole colective s'au întărit din punct de vedere organizatoric şi economic, obţinând producţii medii la hectar superioare celor din gospodăriile individuale. Cu prilejul împărţirii veniturilor în gospodăriile agricole colective, milioane de ţărani săraci şi mijlocaşi au avut prilejul să se convingă în mod concret de superioritatea gospodăriilor agricole colective faţă de cea individuală.

Aceste succese în domeniul industrial, agricol au avut drept consecinţă ridicarea nivelului de trai, sanitar şi cultural al masselor muncitoare.

Conştiente de forţa lor, ţările democraţiei şi socialismului, privesc cu încredere spre viitor şi păşesc în anul 1952 spre noui victorii. Conform planului pe 1952 în ţara noastră, producţia industrială va creşte cu 24,5% faţă de 1951, industria mijloacelor de producţie cu 35%, volumul investiţiilor cu 70%, volumul construcţiilor cu 55%, producţia globală în agricultură cu 20% şi venitul naţional cu 23%. Astfel anul 1952 va fi un an de mari realizări în toate domeniile: industrial, agricol, sanitar, cultural, al nivelului de trai etc Largi perspective de progres şi bunăstare se deschid poporului nostru şi tuturor popoarelor din lagărul democraţiei, păcii şi socialismului.

Oamenii muncii îşi dau seama că lupta pentru îndeplinirea şi depăşirea planului pe 1952 este o contribuţie importantă la cauza păcii, care este cauza tuturor popoarelor. Fiecare om al muncii trebuie să cunoască realizările de până acum, ca şi perspectivele ce se deschid poporului nostru în anul 1952. De aceea are o mare însemnătate munca de lămurire a oamenilor muncii, ca toţi să fie constructori conştienţi ai vieţii mai bune şi păcii.

Căci forţa invincibilă a U.R.S.S. şi a ţărilor de democraţie populară, a căror putere şi unitate s'a întărit considerabil în 1951 şi se întăreşte mereu, este chezăşia cea mai sigură a păcii.

Perioada de iarnă este potrivită pentru intensificarea muncii de lămurire, spre a face din fiecare om cinstit dela oraşe şi sate un luptător activ pentru întărirea Patriei şi cauza păcii. Preoţimea, care şi-a dat concursul în lupta pentru plan, în colecta pentru ajutorarea poporului coreean, în toate acţiunile comitetelor de luptă pentru pace, trebue să continue a munci în spiritul acestei colaborări, pentru a aduce contribuţia ei la realizarea marilor ţinte, spre care păşeşte poporul nostru. Remarcăm aici iniţiativa Comitetului din centrul mitropolitan Sibiu de-a trimite câte un delegat la conferinţele preoţeşti raionale, care să prelucreze diferite teme în legătură ca lupta pentru pace, să discute şi să aplice noui mijloace în lupta păcii şi astfel să se unifice şi intensifice acţiunea preoţimii ortodoxe pentru pace. Se va lua totdeodată legătură cu toate regiunile aparţinătoare Arhiepiscopiei noastre, pentruca în lupta păcii să fie mai multă unitate, mai multă vigoare, mai mult schimb de experienţă. Schimbul de experienţă este extins şi prin participări la şedinţele celorlalte culte sau prin şedinţe comune ale tuturor cultelor, aşa cum s'a procedat şi până acum. Astfel alături de întreg poporul muncitor, preoţimea ortodoxă înţelege să-şi pună toate forţele în slujba păcii constructive, conştientă că pacea este vrerea popoarelor şi vrerea lui Hristos, că orice efort pentru pace e o slujbă adusă poporului şi lui Dumnezeu.

Astfel păşim în anul 1952 cu un nou avânt de muncă şi luptă sub steagul atot biruitor al păcii!

PENTRU AJUTORAREA POPORULUI COREEAN

La chemarea Comitetul pentru Ajutorarea Poporului Coreean s'a desfăşurat în ţara noastră acţiunea de strângere a obiectelor de îmbrăcăminte şi a alimentelor pentru oamenii muncii din Coreea.

În cursul acţiunii s'au colectat 2.650.000 kg. cereale, peste 435.000 kg. diverse legume şi alimente, 837.184 buc. diverse obiecte de îmbrăcăminte, peste 10.000 kg. lână, bumbac şi cânepă.

Din reprezentaţii culturale şi artistice şi prin depuneri individuale la Cont CEC 300, s'au strâns deasemeni importante sume de bani.

La strângerea de ajutoare pentru poporul coreean au luat parte 66.000 de echipe organizate de Comitetul pentru Ajutorarea Poporului Coreean, cuprinzând peste 200.000 de oameni.

O parte din obiectele şi alimentele colectate au şi fost trimise în Coreea, alte transporturi fiind în curs de pregătire.

Hotărîrea dogmatică dela Calcedon

Întrebarea care frământa pe contimporanii Domnului şi care a dat de gândit şi altor oameni de atunci încoace este: Cine este Iisus Hristos? Cei ce-L văzuseră sau auziseră despre El, aveau păreri deosebite. Unii ziceau că este Ioan Botezătorul, alţii Ilie, iar alţii vreunul din prooroci. Sf. Apostoli însă, stând mai mult timp în jurul Lui, şi-au dat seama că El e nu numai om, ci e mai mult decât un om, mai mult decât un profet. Ei şi-au dat seama, au crezut şi au mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Credinţa aceasta a trecut apoi mai departe şi şi-a făcut loc în sufletele tuturor creştinilor dreptcredincioşi. Iar pentruca ea să nu fie alterată, sau greşit înţeleasă şi să poată fi reţinută cât mai bine şi mărturisită cât mai concis, Biserica a cuprins-o şi în Simboalele de credinţă. Acest lucru l-a făcut ea cu atât mai vârtos cu cât avea conştiinţa, încă dela început, că persoana lui Iisus Hristos are rolul de căpetenie în creştinism.

Unii creştini însă, obişnuiţi cu spiritul speculativ al filosofiei greceşti, nu erau mulţumiţi numai cu învăţătura generală că Iisus Hristos e Dumnezeu-Om. Ei doreau ceva mai mult. Doreau să ştie mai deaproape cum poate fi aceasta? Cum pot exista două naturi în Iisus Hristos? În ce raport stau aceste naturi una cu alta?

Cercetările pornite pe această cale nu au fost lipsite de dificultăţi. Raţiunea omenească nu avea aici o problemă uşor de rezolvat. De aceea frământările în jurul ei au fost din cele mai serioase. Pasiunea unora din cei angajaţi în discuţii era atât de mare încât i-a făcut să nu mai vadă linia generală a învăţăturii bisericeşti şi să devieze dela ea.

Unul dintre cei care a deviat dela credinţă, cu prilejul acestor discuţii, a fost bătrânul arhimandrit Eutihie din Constantinopol.

Două erau afirmaţiile pe care le făcea Eutihie, şi prin care venea în contrazicere cu învăţătura Bisericii. El zicea că: *a)* Iisus Hristos, deşi s'a născut din Fecioara Maria, care e consubstanţială cu noi, totuşi El nu e consubstanţial cu noi, şi *b)* Domnul avea două naturi înainte de unire, dar nu are două după unire. Nici Sf. Scriptură, nici Sf. Tradiţie, zicea Eutihie, nu conţin învăţătura că Domnul ar avea două naturi şi că ar fi consubstanţial cu noi. A susţine că El e consubstanţial cu noi, înseamnă a susţine că are nu numai natură, ci şi persoană umană. Dar aceasta ar fi Nestorianism, adică o erezie care tocmai fusese condamnată de Biserică şi împotriva căreia se ridicase şi Eutihie cu toată energia.

Învăţătura lui Eutihie, care nega consubstanţialitatea lui Iisus Hristos cu noi, ducea la concluzia că Domnul nu a avut trup şi suflet omenesc. Deci că nu e om adevărat. Ori, aceasta nu era altceva decât o reînoire a ereziilor lui Valentin şi Apolinarie. Învăţătura lui mai ducea şi la concluzia că omul nu se poate uni cu divinitatea fără a-şi pierde individualitatea, fără a fi mistuit de divinitate. Aceasta înseamnă însă imposibilitatea unei mântuiri reale. Pe lângă acestea, din ea mai rezultă că suferinţele şi moartea Domnului sunt ale naturii divine. Ori afirmaţia aceasta este absurdă, deoarece divinitatea nu poate suferi şi muri.

Dar şi a doua afirmaţie, că a avut două firi înainte de unire, este erezie ş. a. este Origenism, întrucât din ea rezultă că sufletul lui Iisus Hristos era preexistent întrupării.

După Eutihie, Logosul luându-şi trup din Fecioara Maria, nu a suferit nici o schimbare. El a rămas acelaşi. Natura Lui divină nu s'a amestecat cu cea umană, ca să dea naştere unei naturi mixte, ci cele două naturi venind, prin întrupare, în contact una cu alta, cea divină fiind mai puternică, a îndumnezeit pe cea umană în aşa fel că aceasta a fost transformată în natură divină. A fost absorbită de natura divină, aşa după cum absoarbe marea un picur de miere. În Domnul există astfel o singură natură, cea divină, aşa după cum există o singură persoană. De aici ar urma că Iisus Hristos e din două, dar nu e în două firi, ci numai în una. Aceasta a făcut ca erezia să fie numită Monofizitism. Ea se mai numeşte şi Eutihianism. Totuşi aceste numiri nu sunt sinonime. Monofizitismul are mai multe forme de manifestare. Eutihianismul e numai una din aceste forme şi anume cea radicală. (Vezi D.T.C. vol. V, 1, col. 1601 sq. şi X, 2, col. 2217 sq.).

Învăţătura lui Eutihie fiind o abatere dela învăţătura Bisericii şi începând să câştige adepţi în rândul creştinilor orientali, nu putea fi lăsată fără răspunsul cuvenit din partea celor ce li s'a încredinţat menţinerea dreptei credinţe. Ea a fost examinată într'un sinod endemic din Constantinopol dela a. 448 şi de sinodul IV ecumenic dela Calcedon din a. 451 şi a fost condamnată, împreună cu urzitorul ei. Odată cu aceasta sin. IV ec. a definit şi dreapta credinţă privitoare la persoana lui Iisus Hristos şi a celor două firi ale Lui, prin următoarele cuvinte: „Urmând sfinţilor Părinţi, noi toţi, în unanimitate, învăţăm a mărturisi pe unul şi acelaş Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos, pe acelaşi perfect în dumnezeire şi pe acelaşi perfect în omenire, Dumnezeu adevărat şi om adevărat, pe acelaşi din suflet raţional şi trup; consubstanţial cu Tatăl după dumnezeire şi consubstanţial cu noi după omenire, întru toate asemenea nouă, afară de păcat; născut mai înainte de veacuri din Tatăl, după dumnezeire, iar în timpul din urmă, pentru noi şi mântuirea noastră, născut, după omenire, din Fecioara Maria, Născătoare de Dumnezeu; pe unul şi acelaşi Hristos, Fiu, Domnul, Unul născut, cunoscut în două firi, în chip neamestecat, neschimbat, neîmpărţit şi nedespărţit; deosebirea firilor nefiind desfiinţată din cauza unirii, ci mai vârtos salvându-se proprietatea fiecărei firi şi concurgând într'o persoană şi într'un ipostas, nu împărţit sau despărţit în două persoane, ci pe unul şi acelaşi Fiu, Unul născut, Dumnezeu-Cuvântul, Domnul Iisus Hristos, precum ne-au învăţat profeţii despre El şi însuşi Domnul nostru Iisus Hristos şi precum ne-a transmis Simbolul Părinţilor noştri".

Prin această formulă sinodul stabileşte dogma că Iisus Hristos e Dumnezeu şi om; că e un singur subiect în două naturi, fiecare natură păstrându-şi proprietatea ei şi că cele două firi sunt unite în El nedespărţit, neamestecat şi neschimbat.

Dogma este îndreptată nu numai împotriva ereziei lui Eutihie şi a Monofizitismului, în general (prin expresiile: neamestecat şi neschimbat), ci şi împotriva Nestorianismului (prin expresiile: neîmpărţit şi nedespărţit), precum şi a tuturor rătăcirilor cu privire la învăţătura despre unirea celor două firi.

La formularea ei s'a avut în vedere învăţătura Bisericii de totdeauna, bazată pe revelaţia divină. Propriu zis sinodul n'a făcut decât să evidenţieze şi accentuieze vechea învăţătură hristologică şi s'o expună mai desvoltat în conformitate cu necesităţile timpului. În această definiţie s'a ţinut seamă de anumite mărturisiri de credinţă anterioare precum şi de Epistola dogmatică a papei Leon cel Mare, adresată patriarhului Flavian al Constantinopolei.

Sinodul spune că cele două firi sunt unite în mod real, într'un ipostas, dar el nu precizează mai deaproape cum se face această unire. El se exprimă sumar şi mai mult negativ spunând că cele două naturi sunt unite: neamestecat, neschimbat, neîmpărţit, nedespărţit.

Faţă de învăţătura lui Eutihie, că în Iisus Hristos firea omenească a fost absorbită de cea dumnezeească, ceea ce înseamnă că a fost schimbată, sinodul defineşte că prin unire niciuna din firi nu s'a schimbat, ci fiecare şi-a păstrat însuşirile ei. Adică nici firea divină nu a absorbit pe cea umană în aşa fel ca să o schimbe în fire dumnezeească şi nici divinitatea nu a dispărut în umanitate aşa ca să-şi piardă atributele divine. Fiul lui Dumnezeu avea înainte de întrupare o singură natură, pe cea divină, iar prin întrupare El şi-a luat din Sf. Fecioară Maria şi natură umană (trup şi suflet omenesc), fără ca prin aceasta natura Lui divină să sufere vreo modificare. Prin întrupare Logosul îşi creiază natura umană, fără a se schimba, aşa după cum nici Dumnezeu nu s'a schimbat prin crearea lumii, sau după cum nici soarele nu se schimbă când îşi extinde razele asupra unei noui făpturi. Natura umană a lui Iisus Hristos n'a existat nici un moment singură; ea n'a avut nici o clipă personalitatea ei proprie, pe care ar fi trebuit mai apoi să o înlăture Logosul şi să o înlocuiască cu persoana Sa. Această natură e creată de Fiul lui Dumnezeu în momentul conceperii şi e însufleţită de El cu un suflet raţional. În clipa conceperii El se uneşte cu natura umană, nu pentru a forma o oarecare natură nouă, o specie nouă, un amestec de Dumnezeu şi om, dar care n'ar fi nici Dumnezeu adevărat nici om adevărat, ci s'a unit cu ea ca să o îndumnezeească (nu în sensul unei transformări substanţiale a umanităţii, deci nu în sens monofizit) să o ridice la maximum de perfecţiune la care se poate ridica natura omenească şi să o mântuiască, prin restaurarea ei în starea originală. Prin întrupare umanitatea nu intră în divinitate ca o parte componentă, ca o parte ce ar completa divinitatea. Umanitatea nici nu se disolvă, nici nu completează divinitatea. Dimpotrivă, umanitatea este aceea care primeşte un supliment din partea divinităţii, prin faptul că i se comunică personalitatea divină, persoana Fiului lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă însă că Cuvântul s'a unit cu o umanitate incompletă, deoarece persoana care-i lipsea umanităţii i-a conferit-o El. Prin aceasta natura umană n'a fost degradată, ci dimpotrivă, înălţată. (Cf. B. Bartmann: Précis de Théologie Dogmatique, trad. fr., vol. I, ed. III. Mulhouse 1938, p. 378). Natura umană a lui Iisus Hristos a fost întru toate asemenea nouă, afară de păcat.

Cele două firi, unite în persoana Fiului lui Dumnezeu, nu se contopesc şi nu se schimbă întrucât nu natura este mijlocul prin care se face unirea, ci ipostasul. Unirea în natură ar duce la concluzii monofizite, căci ar însemna un amestec al naturilor, sau o absorbire a uneia de către alta. Unirea lor făcându-se în persoană sau ipostas se numeşte unire sau uniune personală sau ipostatică. In această unire fiecare fire îşi păstrează proprietăţile. Natura divină e eternă, necreată, e veşnic aceeaşi şi neschimbată, pe când natura umană e temporală, e creiată şi sufere evoluţia dictată de legile naturii. Pe Iisus Hristos, după umanitate, îl vedem ca prunc înfăşat, îl vedem la vârsta de 12 ani, apoi bărbat deplin. Natura Lui umană creştea şi fizic şi spiritual. Creştea în înţelepciune (Luca 2, 52). Dacă după natura divină El e consubstanţial cu Tatăl iar după cea umană e consubstanţial cu noi oamenii, aceasta nu înseamnă că Iisus Hristos are o viaţă dumnezeească separată de cea omenească. Că ipostasul Său odată e al unei naturi, altă dată al alteia, ci e deodată ipostasul ambelor naturi. El are o viaţă prin care se manifestează atât divinitatea cât şi umanitatea. Firea dumnezeească întrepătrunde pe cea omenească şi împărtăşindu-i energii divine, o îndumnezeeşte,

(Continuare în pag. 3-a)

Hotărîrea dogmatică dela Calcedon

(Urmare din pag. 2-a)

rămânând ea tot fire omenească, așa după cum și fierul întrepătruns și înroșit de foc rămâne tot fier. Și mergând cu comparația mai departe vom spune că după cum fierul întrepătruns de foc atât el cât și focul lucrează fiecare după propria sa natură (fierul sau cuțitul taie, iar focul arde), așa și în Iisus Hristos lucrează fiecare natură după proprietățile ei, dar nu fără legătură una cu alta. Ex. cu mâna umană Domnul ridică pe fiica lui Iair, iar cu puterea divină o învie; cu mâna lipește tină pe ochii orbului, iar cu puterea divină ce se scurge din mână, dă vedere orbului; cu glasul uman cheamă pe Lazar din mormânt, iar cu dumnezeirea îl învie etc. O parte din aceste lucrări sunt ale naturii omenești, iar alta ale celei dumnezeești. Deci toate actele lui Iisus Hristos sunt teandrice, sunt făcute cu dumnezeirea și omenirea, așa după cum toate actele omului sunt săvârșite cu trup și suflet, predominând bineînțeles în unele o natură, în altele alta. Nicicând „activitatea Lui omenească n'a fost lipsită de activitatea Lui dumnezeească, iar activitatea Lui dumnezeească n'a fost lipsită de activitatea Lui omenească, ci fiecare este considerată împreună cu cealaltă" (I. Damaschin: Dogmatica III, 19, trad. D. Fecioru, Buc. 1938, p. 216).

Față de alte concluzii monofizite, sinodul spune că cele două firi nu s'au amestecat nu s'au confundat, nu a fuzionat una cu alta, așa ca să dea naștere unei firi noui (tertium quid). Deci nu s'a întâmplat cu cele două firi ceea ce se'ntâmplă de ex. cu Oxigenul, care amestecându-se sau combinându-se cu Hidrogenul, dă naștere apei, care are proprietăți noui față de elementele componente.

Formula dela Calcedon e îndreptată și împotriva Nestorianismului, care vedea numai o unire exterioară, numai o unire morală a celor două firi în Iisus Hristos, fapt ce ducea la concluzia că în El există și două persoane. Sinodul învață că cele două naturi sunt unite în chip neîmpărțit, adică formează un tot, se află unite în aceeași persoană și nu sunt separate în așa fel ca să formeze două persoane Iisus Hristos nu este împărțit în două persoane. Iar prin cuvântul „nedespărțit" se exprimă învățătura că din momentul unirii lor în persoana Cuvântului cele două naturi rămân unite pe vecie și nu se mai despart niciodată.

În mod pozitiv, sinodul proclamă că cele două firi sunt unite în Iisus Hristos într'o singură persoană și anume în persoana Fiului lui Dumnezeu. Alte lămuriri în această privință însă, nu se dau. Lucrul acesta au căutat să-l facă teologii, care au încercat să explice în diferite chipuri și prin analogii acest mod de unire. Dar și aceștia au avut și au conștiința că adevărul uniunii ipostatice nu poate fi lămurit pe deplin în mod rațional, întrucât mintea nu poate pătrunde adâncurile dumnezeirii.

Uniunea ipostatică a fost comparată cu un cărbune aprins (în care avem la un loc cărbunele și focul), cu floarea și parfumul ei, cu văpseaua și obiectul văpsit (care formează un tot), cu unirea dintre trup și suflet, cu două cercuri concentrice, etc. Comparația cea mai des folosită este aceea a unirii sufletului cu trupul (Cf. Leonțiu din Bizanț).

În ce privește analogia cu două cercuri concentrice, se spune că după cum aceste cercuri, unul cu raza de o mărime determinată iar altul cu raza infinită, se unesc într'un singur centru, așa și cele două firi se unesc în Iisus Hristos într'un singur centru, care e persoana a doua a Sf. Treimi. Cele două cercuri, deși coincid în același centru, totuși fiecare rămâne independent. Așa și în Iisus Hristos, firea omenească și cea dumnezeească deși coincid într'un centru totuși fiecare rămâne egală cu sine, nu se schimbă una în alta (*P. Svetlov*: Învățătura creștină în expunere apologetică, trad. de S. Bejan și C. Tomescu, vol. II, Chișinău 1936, p. 588).

Uniunea ipostatică nu poate fi pe deplin lămurită nici din motivul că până în prezent nu s'a putut da un răspuns absolut mulțumitor la întrebarea: ce e persoana? Stând lucrurile astfel, desigur că nu se poate lămuri nici modul cum se substituie persoana Logosului persoanei umane.

Spunând că Iisus Hristos are două naturi și o singură persoană, e evident că persoana nu poate fi o parte din natură, căci dacă ar fi, ar trebui ca Iisus Hristos să aibă două persoane. Ori, El are numai una, pe cea a Logosului. Fiul lui Dumnezeu are ca natură a Sa divinitatea, iar prin întrupare El s'a făcut și persoană a naturii umane. Natura omenească pentru a fi persoană se cere să fie de sine stătătoare. În Iisus Hristos ea însă nu e de sine stătătoare. Nu e ceva independent, ceva ce există prin sine și care să-și aibă ipostasul ei uman, ci își are suportul, subsistă în Logos. Ea s'a unit la concepere cu Logosul. De aceea persoana ei e persoană divină. Ea nu-și are ipostasul propriu uman (αὐτυπόστατος) nu e nici fără ipostas (ἀνυπόδτατος). ci stă într'un alt ipostas, în ipostasul altei naturi (ἐνυπόστατος), al naturii divine. Își are forma împreună cu El. Are același ipostas pe care-l are și natura dumnezeească.

Natura umană, ca substanță individuală, integrându-se într'un întreg mai vast, spontaneitatea ei nu mai pornește din regiunea restrânsă a omenității, ci din centrul întregului mai vast, în care s'a integrat. Acest centru primește și caracteristicile părții integrate în el. Drept aceea, printr'o minune dumnezeească, integrându-se omenitatea în ipostasul divin, acesta a primit în sine și caracteristicele naturii umane. De aceea Iisus Hristos este și om adevărat. „Natura omenească și-a avut în El toată desvoltarea pe care o are de câte ori ajunge la starea de ipostas. Dar virtuțile ei de ipostas nu se validitau dintr'un centru deosebit al ei, ci din centrul comun. Acela era centru dumnezeesc și centru omenesc în acelaș timp.

Toată deosebirea lui Iisus ca om de ceilalți oameni stă în faptul că El este un om nu ca centru deosebit, separat, ci ca centru omenesc este și centru dumnezeesc în acelaș timp. La El avem minunea că un centru al naturii și al activității omenești este în același timp centru existenții și al întregii puteri. Omenitatea nu se rotunjește în El ca realitate de sine stătătoare, ci în cadrele divinității" (D. Stăniloae: Iisus Hristos sau restaurarea omului, Sibiu 1943, p. 109).

Neputând explica rațional felul coexistenții celor două naturi în Iisus Hristos, noi primim acest adevăr prin credință, atât pentru faptul că e revelat de Dumnezeu și e definit de Biserică, cât și din motivul că el aruncă o lumină asupra tainei mântuirii noastre.

Din dogma dela Calcedon rezultă că Fiul lui Dumnezeu și-a luat natură omenească spre a ne arăta extraordinara valoare ce o are omul în fața lui Dumnezeu și a lumii. El s'a făcut om, pentruca omul să se unească cu Dumnezeu. Prin această unire omul nu-și pierde individualitatea, așa după cum nici natura umană din Iisus Hristos nu și-a pierdut individualitatea ei. Ea s'a unit cu dumnezeirea fără de amestecare și fără schimbare și fiind nedespărțită de divinitate, a rămas pentru totdeauna fire omenească.

Ioan Petreuță

„Ascultați de mai marii voștri și supuneți-vă lor, căci ei priveghează pentru sufletele voastre, ca unii care vor da seama de ele".

Nr. 97/1952.

Comunicat

Prin Deciziunea Nr. 309 din 29 Decemvrie 1951, dată de I. P. S. nostru Patriarh Justinian, s'au fixat ca date ale conferințelor clerului pe protopopiate raionale pentru anul 1952:

Luni 28 Ianuarie.
Joi 28 Februarie.
Joi 27 Martie.
Luni 28 Aprilie.
Marți 27 Mai.
Vineri 27 Iunie.
Luni 28 Iulie.
Mercuri 27 August.
Luni 29 Septemvrie.
Marți 28 Octomvrie.
Joi 27 Noemvrie.
Luni 29 Decemvrie.

Temele ce se vor trata pentru aceste ședințe sunt următoarele:

I. Luni 28 Ianuarie 1952

A) *Pentru predică:* „Cuvânt de învățătură la Sf. Ierarh Ioan Gură de Aur".

Pentru catehză: „Principalele descoperiri despre Dumnezeu, lume și om, (creierea lumii, omului, căderea în păcat)".

Cântarea: „Cu noi este Dumnezeu".

B) *Pentru problemele de ordin duhovnicesc și predicatorial:* „Cultul Bisericii Ortodoxe Române", de preot-profesor Ene Branițte (Studii Teologice, Nr. 1—2/1951).

C) *Pentru problemele de îndrumarea preoților în toate ramurile de actlvitate parohială*: „Importanța canonico-judiciară a Sinodului IV ecumenic" de preotul-profesor Liviu Stan (Ortodoxia, Nr. 2—3/1951).

D) *Pentru problemele de actualitate ce interesează Biserica și clerul*: „Idei misionare și sociale înoitoare la Sf. Trei Ierarhi", de preotul-profesor Ioan Coman (Studii Teol. 1—2/1951).

E) *Pentru aprofundarea cunoștințelor teologice și combaterea rătăcirilor de credință*: „Actualitatea epistolei I-a către Corinteni a Sf. Apostol Pavel", de diacon prof. N. Nicolaescu (Studii Teol. Nr. 1—2 și 3—4/1951).

II. Joi 28 Februarie 1952.

A) *Pentru predici*: „Omilie mică la Duminecа lăsatului sec de brânză" (textul Romani 13, 11—16).

Pentru catehză: „Simbolul credinței" (Istoricul și învățarea lui. Locul lui în cult și în viața creștină).

Cântarea: „Veniți să ne închinăm".

B) *Pentru problemele de ordin duhovnicesc și predicatorial*: „Cântarea în comun a poporului în biserică" de dl prof. N. Lungu (Studii Teologice Nr. 1—2/1951).

C) *Pentru problemele de îndrumare a preoților în toate ramurile de activitate parohială:* „Sinodul IV ecumenic și organizarea vieții monastice" de diacon prof. N. Nicolaescu (Ortodoxia Nr. 2—3/1951).

D) *Pentru problemele de actualitate ce interesează Biserica și clerul:* „Ideile umanitare ale creștinismului" de preotul-lector Atan. Negoiță (Studii Teologice Nr. 5—6/1951).

E) *Pentru aprofundarea cunoștințelor teologice și combaterea rătăcirilor dela credință:* „Învățătura creștină despre bunurile economice", de preot-prof. Ioan Coman (Studii Teologice Nr. 3—4/1951).

III. Joi 27 Martie 1952

A) *Pentru predici*: La „Dumineca IV-a a postului" (Marcu 9, 17—32).

Cateheza: „Despre rugăciune". (Ce este rugăciunea și felurile ei: cerere, slavă, mulțumire. Câteva rugăciuni de neapărată trebuință: Împărate ceresc, Tatăl nostru, Sfinte Dumnezeule, Cuvine-se cu adevărat, etc.).

Cântarea: Axionul.

(Continuare în pag. 4-a)

În ziua I-a *de Crăciun, I. P. S. nostru Mitropolit NICOLAE a hirotesit întru Protopop stavrofor pe P. C. Părinte Vicar T. Belaşcu.*

Joi 17 Ianuarie a. c. s'a inaugurat seria XII-a a Cursurilor de Îndrumare dela Institutul Teologic din Sibiu, fiind de faţă preoţi convocaţi din întreaga Mitropolie a Ardealului. Cu amănunte vom reveni în nr. viitor.

Mulţumită publică

Institutul Teologic Universitar mulţumeşte parohiilor din protopopiatul Făgăraş, care la stăruinţa şi îndemnul P. C. Protopop A. Brumboiu, au donat pe seama studenţilor săraci alimentele: 8200 kg. cartofi, 22 kg. morcovi, 290 kg. ciapă, şi 22 kg. fasole albă.

E o acţiune vrednică de toată lauda!

Rectoratul

COMUNICAT

[Urmare din pag. 3]

B) *Pentru problemele de ordin duhovnicesc şi predicatorial:* „Contribuţii la lămurirea unei controverse de tipic, privitoare la Vohodurile Liturghiei", de preot-prof. Petre Vintilescu (Studii Teologice Nr. 3—4/1951).

C. *Pentru problemele de îndrumarea preoţilor în toate ramurile de activitate parohială:* „Asistenţa socială prin Biserica" de preot C. Nonea (Bis. Ort. Rom. Nr. 3—6/1951).

D) *Pentru problemele de actualitate ce interesează Biserica şi clerul:* „Sf. Apostol Pavel, muncitor cu braţele", de preot-prof. Liviu Munteanu, (Studii Teologice Nr. 7—8/1951).

E. *Pentru aprofundarea cunoştinţelor teologice şi combaterea rătăcirilor dela credinţă:* „Condiţiile mântuirii", de preot-prof. D. Stăniloaie, (Studii Teologice Nr. 5—6/1951).

IV. **Luni 28 Aprilie 1952**

A) *Pentru predici:* „Omilie mare la Duminecа III-a după Paşti a Mironosiţelor" (Marcu 15, 43—47; 15, 1—8).

Catehează: „Cererea I-a: „Sfinţească-se numele Tău".

Cântarea: „Tatăl nostru" (continuare).

B) *Pentru problemele de ordin duhovnicesc şi predicatorial:* „Rostul postului", prelucrare de preot Pavel Grosu (Studii Teol. Nr. 3—4/1951).

C) *Pentru problemele de îndrumarea preoţilor în toate ramurile de activitate parohială:* „Schimb de felicitări cu prilejul sărbătorilor; Legăturile cu Bisericile ortodoxe" şi „Sub semnul ecumenicităţii ortodoxe", de diacon I. Pulpea Ce se desprinde din ele. (Bis. Ort. Rom. Nr. 1—2 şi 3—6/1951)

D. *Pentru problemele de actualitate ce interesează Biserica şi clerul:* „Sf. Apostol Pavel, şi creştinătatea actuală" de diacon-prof. N. Nicolaescu (Studii Teol. Nr 7—8/1951).

E) *Pentru aprofundarea cunoştinţelor teoogice şi combaterea rătăcirilor dela credinţă:* „Doctrina Bisericii Ortodoxe despre cultul sfinţilor", de prof. T. M. Popescu (Studii Teologice Nr. 5—6/1951).

Programul următor îl vom publica în nr. viitor.

Celelalte dispoziţiuni ale Deciziei (art. 1—6, 8—10), privitoare la organizarea conferinţelor, se găsesc în „Bis. Ort. Rom." Nr. 10 din Octomvrie 1950, p. 564—570.

P. C. Protopopi şi preoţi se vor conforma întocmai.

Consiliul arhiepiscopesc

„Cine nu munceşte, nici să nu mănânce"

PROGRAMA

cu subiectele catehezelor şi cântărilor religioase

CICLUL II

1. **Tema: Despre cunoaşterea lui Dumnezeu pe calea firii şi a credinţei.** Creştinismul este religia desăvârşirii.

Cântarea: Cine este Dumnezeu?

2. **Tema: Semnele descoperirii pe calea credinţii.**

Cântarea: Mare este taina creştinătăţii (tipărită).

3. **Tema: Descoperirea lui Dumnezeu prin prooroci.**

Cântarea: Ce vă vom numi pe voi slinţilor (tipărită).

4. **Tema: Iisus Hristos, plinirea şi desăvârşirea descoperirii divine.**

Cântarea. Împărăţi-va Domnul în veac.

5. **Tema: Sfânta Tradiţie.** Condiţiile şi semnele ei.

Cântarea: Mucenicii Tăi Doamne. (Podob.)

6. **Tema: Sinoadele ecumenice şi formularea adevărurilor de credinţă cuprinse în Sf. Scriptură şi Sf. Tradiţie.**

Cântarea: Prea slăvit eşti Hristoase. (Tropar gl. 8), la Dumineca Sf. Părinţi dela Niceea.

7. **Tema: Despre simbolul credinţei.** Credinţa.

Cântarea: Unul sfânt... (din Sf. Liturghie, tipărită).

8. **Tema: Simbolul credinţei. Art. I:** „Cred într'unul Dumnezeu, Tatăl Atotţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului". Despre existenţa lui Dumnezeu.

Cântarea: Spuneţi întru neamuri... (Prochimen).

9. **Tema: Art. I, continuare:** Despre însuşirile lui Dumnezeu.

Cântarea: Nădejdea mea este Tatăl... (Tipărită).

10. **Tema: Art. I, continuare:** Despre Sfânta Treime.

Cântarea: „Lumină lină. .".

11. **Tema; Art I, continuare:** Despre facerea lumii nevăzute. Îngerii buni şi răi.

Cântarea: „Toată suflarea să laude pe Domnul". (Glas 8).

12. **Tema: Art. I, continuare:** Despre facerea lumii văzute.

Cântarea: „Toată suflarea..." (continuare).

13. **Tema; Art. I, continuare:** Pronia Dumnezeească.

Cântarea: „Să se veselească cele cereşti" (Glas 3).

14. **Tema; Art. I, continuare:** Despre facerea omului şi starea lui înainte de păcat.

Cântarea: Bine eşti cuvântat Doamne, Celace cu mâna dintru nefiinţă..

† Preot VASILE LASCU

din Făräu a adormit în Domnul la 2 Sept. 1951 în vârstă de 47 ani. Născut în com. Benic (1904), a urmat Liceul la Alba-Iulia, iar Teologia la Blaj. În 1928 e numit preot în Gâmbuţ. A avut 2 copii. Ca preot a fost legat de poporul credincios. De aceea a fost printre cei dintâi care a înţeles imperativul reîntregirii bisericeşti şi a făcut din două biserici una singură, biserica ortodoxă română din Făräu, pe care o chivernisește, o împodobeşte şi o păstoreşte cu toată vrednicia şi dragostea. De aceea poporul credincios întreg şi-a manifestat durerea pierderii lui timpurii.

Slujba înmormântării s'a săvârşit de P. C. Prot. Romul Popa, înconjurat de un sobor de 15 preoţi. Au vorbit: P. C. R. Popa, despre viaţa adormitului în Domnul; Pr. A. Olteanu, în numele preoţimii şi a parohiei vecine (Heria); iar după sfeştanie la masa tradiţională: Pr. A. Nicoară şi Popa Augustin (Spălnaca), aducând cuvinte de mângâiere familiei, P. C. R. Popa, încheind cu mulţumiri aduse preoţilor participanţi şi încurajarea familiei.

Celui ce a dus lupta cea bună, Domnul să-i dea cununa vieţii!

Pr. I. Bordea

Nr. 113/1952.

COMUNICAT

către toate Oficiile parohiale din Arhiepiscopia ort. română de Alba-Iulia şi Sibiu

Din Registrul de revizii contabile a Controlului Financiar Intern de pe lângă Arhiepiscopia noastră, am constatat cu multă satisfacţie că majoritatea preoţimei noastre îşi dă toată silinţa ca şi în cele administrative să-şi facă datoria din plin, ba mai mult, unii şi-au însuşit în aşa măsură cunoştinţele administrative şi le-au aplicat atât de corect şi precis încât le-am notat cu foarte bine.

Totodată am constatat că unii preoţi, puţini la număr, nici acum nu înţeleg să-şi facă datoria în conformitate cu instrucţiunile ce se dau.

Pentru a avea în cuprinsul Arhiepiscopiei noastre o administraţie cât mai aproape de perfecţiune, Revizorul nostru contabil a publicat în „Telegraful Român", o serie de articole cu caracter administrativ, a ţinut o mulţime de conferinţe în acest sens şi o lucrare a C. Sale cu titlul „Administrarea averilor parohiale" a circulat şi continuă să circule în rândurile preoţimei noastre, aşa încât nu mai admitem nici o scuză pentru nimeni, că nu ştie să lucreze din lipsă de instrucţiuni precise,

În viitor, fiecare preot care va fi aflat de Revizorul nostru contabil că nu are în perfectă ordine, gestiunea financiară a parohiei condusă după toate dispoziţiile în vigoare, va fi tras la răspundere şi sancţionat.

Sibiu, 8 Ianuarie 1952.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 6487/1951.

Circulară

către toate oficiile protopopeşti şi parohiale din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia şi Sibiu

Comunicăm mai jos ordinul Minist. Cultelor cu Nr. 22 913 din 20 Decemvrie 1951:

„În conformitate cu art. 9 din Hotărîrea Consiliului de Miniştri Nr. 192, publicată în Buletinul Oficial Nr. 20/1951, completată prin Hotărîrea Consiliului de Miniştri Nr. 423, publicată în Buletinul Oficial Nr. 62/1951, toţi cei ce execută lucrări de construcţii, instalaţii, lucrări speciale, etc. prin intreprinderi de stat, cooperative, regie proprie sau particulari, sunt obligaţi de a vărsa o cotă de 0·66% asupra valorii acestor lucrări, drept sarcini de învăţământ pe seama Ministerului Construcţiilor şi al Industriei Materialelor de Construcţie, în contul special dela B. R. P. R. Bucureşti-Central Nr. 096022/15.

Aplicarea cotei de 0.66% se face asupra valorii achiziţiilor de lucrări, exprimată prin adunarea valorii materialelor, manoperii, utilajului şi cota de regie şi beneficii, fără sarcini sociale şi impozite.

Toate unităţile, obligate a vărsa această cotă, vor trimite Ministerului Construcţiilor, după expirarea fiecărei luni şi în primele 15 zile ale lunii următoare, o specificare, în care să se prevadă sumele ce trebuiau vărsate şi modul în care aceste sume s'au vărsat".

Se va executa acest ordin de către toate Oficiile parohiale, protopopeşti şi sfintele mănăstiri din Arhiepiscopia noastră.

Sibiu, 29 Decemvrie 1951.

Consiliul Arhiepiscopesc.

Redactor: Prof. Dr. NICOLAE MLADIN

Editura şi Tiparul Tipografiei „Reîntregirea", Sibiu

1952 Nr. 1-4, 7-9

Biblioteca Centrală Regională SIBIU

ANUL 100 SIBIU, 15 Martie 1952 40 bani Nr. 7—9

SIBIU 10 IV 52

Omor.
Biblioteca Centrală Regională
Sibiu
Parcul 1 Mai

Telegraful Român

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul
pentru parohii cl. I Lei 40; cl. II Lei 30; cl. III Lei 25. Particulari Lei 25. Autorități și străinătate Lei 50. De sprijin Lei 75. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Spre noi biruințI

Planul producției globale industriale pe anul 1951 a fost îndeplinit cu 104,5%. De remarcat e în special desvoltarea accelerată a industriei grele, baza industrializării socialiste și desvoltării tuturor ramurilor economiei. Așa, față de 1950, în 1951 producția de oțel a crescut la 115,7%, de mașini electrice rotative la 218,7%, de strunguri paralele la 249,7% etc., fabricându-se și mașini noui, care înainte se importau. Totdeodată s'au făcut mari construcții și investiții masive pe linia industrializării socialiste, a ridicării nivelului material și cultural al celor ce muncesc. Investițiile pe 1951 reprezintă o creștere de 30,5% față de 1950, iar lucrările de construcții o creștere de 42,4%. S'au construit noui fabrici, uzine, cartiere muncitorești și s'au continuat lucrările pe marile șantiere Canalul Dunărea—Marea Neagră, hidrocentrala V. I. Lenin, Moroeni, Doicești ș. a.

De asemenea anul 1951 a fost an de însemnate realizări în agricultură, unde s'a lărgit și întărit sectorul socialist și s'au introdus pe scară mai largă metodele agriculturii înaintate. Recoltele mari ale gospodăriilor agricole colective au dovedit încă odată marea superioritate a agriculturii socialiste. Astfel față de anul 1950, producția totală a crescut, la grâu cu 58,7%, la porumb cu 29,7%, la bumbac cu 147,3%, la sfeclă de zahăr cu 126% ș. a.

Numărul muncitorilor s'a mărit cu 210.000. Asigurările Sociale de Stat au împărțit 32% mai multe ajutoare bănești, ajutorul familial de stat a crescut cu 30%. A sporit numărul școlilor, căminelor culturale, dispensarelor, spitalelor, caselor de nașteri, numărul burselor pentru elevi și studenți și al oamenilor muncii trimiși la odihnă pe socoteala statului. Prin comerțul de stat și cooperatist s'au împărțit populației cu 88,6% mai multe mărfuri decât în 1950.

Aceste succese au dat posibilitatea Guvernului să înfăptuiască reforma monetară și reducerile de prețuri, ca să mărească puterea de cumpărare a leului, să contribue la asigurarea ridicării permanente a nivelului material și cultural al oamenilor muncii. Reforma monetară a fost o nouă lovitură dată elementelor capitaliste și speculante. Ea deschide perspectiva ca într'un viitor apropiat să aibă loc noui reduceri de prețuri comerciale, desființarea cartelelor și trecerea la prețuri unice de vânzare a mărfurilor, ceea ce va însemna o nouă ridicare a salarului real al muncitorilor și funcționarilor și a veniturilor țărănimii muncitoare.

Pe baza acestor succese, oamenii muncii păşesc înainte în al doilea an al Cincinalului. Ei știu că de munca lor încordată atârnă viitorul și ridicarea continuă a nivelului de trai și cultural al poporului muncitor. Ea va fi și o contribuție însemnată la întărirea lagărului păcii.

6 MARTIE

Se împlinesc acum 7 ani de când poporul muncitor a instaurat la cârma Statului Guvernul Dr. Petru Groza, guvernul oamenilor muncii din țara noastră.

Acești ani sunt o cotitură decisivă în evoluția Statului și poporului român. Sunt ani de avânt creator, de muncă și realizări măreție. Guvernul Dr. Petru Groza, constituit din cei mai buni fii ai clasei muncitoare și țărănimii muncitoare și reprezentanți ai intelectualității progresiste, călăuzindu-se de învățămintele și experiența glorioasă a Uniunii Sovietice și de nevoile poporului muncitor, a condus fără șovăire, cu clar-vizîune și energie țara noastră pe drumul democrației populare spre socialism.

Astfel s'au creat bazele economice ale socialismului prin naționalizarea intreprinderilor industriale, bancare, comerciale etc. Industria socialistă s'a desvoltat progresiv, împlinind și depășind planurile de stat și planul primului an al Cincinalului. Comerțul de stat a înflorit, aprovizionând pe oamenii muncii cu mărfurile necesare. Cooperația s'a consolidat, fiind un mijloc de întărire a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

În sectorul agricol s'au constituit peste 1000 de gospodării agricole colective și s'au întărit din punct de vedere organizatoric și economic. Ele constitue o exemplificare concretă, prin faptă, a superiorității agriculturii socialiste asupra celei parcelare-individuale. Astfel că țărănimea muncitoare, prin rezultatele gospodăriilor colective agricole, a întovărășirilor și a gospodăriilor agricole de stat, își dă tot mai bine seama că singura cale de belșug și fericire este calea gospodăriilor agricole colective, spre care se îndreaptă cu tot mai multă încredere și avânt.

La această construire a bazei economice socialiste se adaogă și desvoltarea unei culturi corespunzătoare: lucrarea de alfabetizare, reforma școlară, activitatea literară și artistică, îndrumată pe făgașul realismului socialist ș. a., contribue la ridicarea nivelului cultural al poporului muncitor și la formarea unei literaturi noui, unei arte socialiste și la educarea omului nou, care are o atitudine socialistă față de muncă și bunurile poporului.

Toate acestea se vădesc în ridicarea nivelului de trai, sanitar și cultural al poporului muncitor și avântul creator al maselor revărsat în întrecerile socialiste și generalizarea metodelor stahanoviste sovietice de muncă, datorită cărora a fost posibilă realizarea și depășirea planurilor de stat în 1950 și 1951.

În ce privește cultele, politica Guvernului a fost bazată pe principiul libertății religioase, acordând nu numai libertatea exercitării cultelor, ci și sprijin material și chemând toate cultele la colaborare. Astfel că în acest răstimp, viața Bisericii noastre s'a putut desfășura și organiza în libertate și a avut posibilitatea să realizeze marele deziderat al reîntregirii bisericești din Ardeal și să colaboreze cu toate cultele pentru binele poporului și pentru pace.

Toate aceste cuceriri au fost posibile numai datorită ajutorului frățesc al Uniunii Sovietice și solidarității cu toate țările de democrație populară. Astfel țara noastră a devenit un pilon puternic în marele lagăr al păcii, democrației și socialismului. Creșterea forței ei economice și culturale este o mândrie pentru oricare om al muncii, care luptă pentru o viață mai bună și pentru pace, împotriva atâțătorilor la un nou război, imperialiștii americano-englezi.

La aniversarea celor 7 ani de guvernare, Guvernul Dr. Petru Groza păşeşte cu încredere înainte spre construirea socialismului în țara noastră și spre biruința păcii în lume!

Principii de organizaţie şi disciplină bisericească, în canoanele sinodului al IV-lea ecumenic

Sinodul al IV-lea ecumenic, ţinut la Calcedon, în anul 451, între 8 Octomvrie şi 1 Noemvrie, a luat nu numai hotărîri dogmatice, menţinând, întărind şi lămurind învăţătura Bisericii asupra persoanei Mântuitorului Hristos, ci şi cu privire la organizaţia, administraţia şi disciplina Bisericii. În perspectiva celor 1500 de ani, care au trecut dela ţinerea acestui sinod, hotărîrile lui îmbracă o importanţă cu totul deosebită, prin rezultatele pe care le-au asigurat şi le asigură Bisericii. De un prestigiu deosebit s'a bucurat acest sinod chiar dela început, datorită condiţiunilor excepţionale în care s'a ţinut. Participarea unui mare număr de episcopi — 630 — reprezentând întreaga Biserică, inclusiv Biserica Romei, ai cărei delegaţi au avut loc de cinste şi prezenţa permanentă la şedinţă a delegaţilor autorităţii politice — la şedinţa a VI-a participând însuşi împăratul Marcian cu împărăteasa Pulheria — au asigurat sinodului acest deosebit prestigiu, prin plenitudinea cu care erau luate hotărîrile şi prin obligativitatea pe care aceste hotărîri o dobândeau, în urma întăririi lor ca legi ale Statului.

Spaţiul restrâns pe care-l poate oferi revista nu ne îngădue să insistăm cu amănunte, asupra a tot ceea ce ar merita să fie amintit, pentru a scoate în evidenţă importanţa Sinodului al IV-lea ecumenic, în viaţa Bisericii, în general. De aceea ne vom limita să menţionăm numai câteva din principiile de organizaţie, administraţie şi disciplină bisericească, ce se desprind din cele 30 de canoane[1] pe care le-a întocmit acest sinod şi în lumina cărora — alături de celelalte hotărîri canonice ale sinoadelor — s'a desfăşurat viaţa Bisericii, întărindu-se dealungul veacurilor.

1. Din primul canon al acestui sinod se desprinde, în toată importanţa, *principiul competenţei sinodului ecumenic*. Sfinţii părinţi ai sinodului al IV-lea ecumenic, ca cel mai înalt for în Biserică pentru formularea învăţăturilor Mântuitorului Hristos, pe baza Sfintei Scripturi şi a Sfintei Tradiţiuni, pentru păstrarea neştirbită a acestei învăţături, ca şi pentru stabilirea principiilor de organizaţie şi administraţie, obligatorii pentru toată Biserica în vederea afirmării unităţii ei, apreciind importanţa pe care o pot avea, în acest scop, canoanele sinoadelor anterioare, le-au confirmat pe toate, prin canonul I, hotărînd „să rămână în vigoare canoanele aşezate de către Sfinţii Părinţi la toate sinoadele de până acum". Această confirmare era cu atât mai necesară cu cât cea mai mare parte din canoanele care formau colecţiunea existentă în timpul sinodului din Calcedon,[2] erau canoane date de sinoade provinciale, care aveau deci importanţă numai pentru biserica provincială respectivă, iar nu pentru cea ecumenică. Dintre aceste canoane ale bisericilor provinciale, multe cuprindeau norme a căror influenţă putea fi salutară pentru toată Biserica, atât în privinţa chestiunilor de credinţă cât şi în privinţa disciplinei bisericeşti. Dar ca să poată avea obligativitate pentru toată Biserica, era necesară confirmarea lor de către un sinod ecumenic; ceea ce a făcut sinodul din Calcedon.

Această hotărîre este prima măsură luată de un sinod ecumenic, în acest sens, şi a constituit normă pentru sinoadele ecumenice ulterioare. De aceea vedem că primul lucru pe care l-au făcut sinoadele ecumenice ulterioare, care au legiferat, a fost hotărîrea „să se păstreze liberă de inovaţiuni şi nevătămată credinţa şi să rămână întărite" şi statornicite, spre folosul sufletelor şi spre tămăduirea patimilor" canoanele sinoadelor anterioare, precum şi ale unor singuriţi Sfinţi Părinţi.[3]

În privinţa învăţăturii de credinţă, competenţa unui sinod ecumenic se limitează numai la confirmarea hotărîrilor sinoadelor anterioare, fără a putea modifica sau înlocui ceva; pe câtă vreme în privinţa canoanelor care se referă la organizaţie, administraţie şi disciplină, sinodul ecumenic poate să hotărască, fie confirmarea, fie modificarea sau înlocuirea lor, dacă această măsură corespunde interesului Bisericii şi n'ar contraveni principiilor fundamentale de organizaţie bisericească.

Tot în legătură cu competenţa sinodului ecumenic, din lucrările sinodului dela Calcedon rezultă limpede că sinodul ecumenic este cea mai înaltă instanţă şi din punct de vedere disciplinar, putând să primească plângeri şi să hotărască împotriva hotărîrilor sinodului unei biserici autocefale.

2. Un alt principiu, care se desprinde clar din canoanele sinodului din Calcedon, este *principiul autonomiei eparhiale*, în virtutea căruia întreaga viaţă bisericească în eparhie, trebue să se desfăşoare numai în dependenţă de episcopul respectiv, sub conducerea şi supravegherea lui. Pentru afirmarea acestui principiu, dela care se întâmplau abateri, Sfinţii Părinţi ai sinodului din Calcedon, au hotărît *integrarea*, fără excepţie, a *instituţiei monahismului în disciplina eparhială*. „Fiindcă oarecari — zic Sfinţii Părinţi în canonul 4 — uzează de monahicescul chip cu făţărnicie şi tulbură bisericile şi afacerile politice, pribegind fără deosebire prin cetăţi, ba întreprind a ridica chiar mănăstiri pentru ei înşişi, s'a hotărît ca nimeni şi nici unde să nu zidească sau să ridice mănăstiri, respective case de rugăciuni fără învoirea episcopului cetăţii. Şi monahii din toate cetăţile şi dela ţară să fie subordonaţi episcopului...", Această măsură luată prin canonul 4, completată cu cea din canonul 8, potrivit căreia „clericii azilurilor de săraci şi ai mănăstirilor şi ai bisericilor mucenicilor (trebue) să rămână sub stăpânirea episcopului din fiecare cetate, după tradiţia Sfinţilor Părinţi şi să nu se sustragă cu trufie dela episcopul lor propriu", arată limpede hotărîrea Sfinţilor Părinţi ai sinodului din Calcedon, de a da principiului autonomiei eparhiale toată autoritatea.

Independenţa pe care o manifestau îndeosebi călugării eutihieni, care se separau de episcopul canonic şi depinzând numai de stareţ, turburau disciplina şi viaţa religioasă în eparhie, ca şi tendinţa de a scoate de sub jurisdicţia episcopului pe clericii azilurilor de săraci şi ai celorlalte instituţiuni caritative, depinzând de întemeietor sau patron, nu mai puteau fi tolerate, fără primejduirea ordinei şi disciplinei în Biserică.

Măsurile pe care le vor lua mai târziu Sfinţii Părinţi ai sinodului al VII-lea ecumenic şi cei ai sinodului local I-II Constantinopol, ca şi cele prevăzute în legile împăraţilor bizantini, în privinţa călugărilor şi mănăstirilor, nu sunt decât o desvoltare şi o reafirmare a principiilor stabilite de sinodul din Calcedon. Necesitatea reafirmării acestor principii arată că dependenţa călugărilor şi mănăstirilor de episcopul respectiv n'a fost respectată fără excepţie. Această nerespectare a fost determinată însă şi de exagerările unor episcopi, care au înţeles şi au aplicat greşit şi câteodată abuziv, dependenţa mănăstirilor şi instituţiunilor de caritate din eparhie, confundând dreptul de supraveghere şi control rezultat din această dependenţă, cu dreptul de proprietate. Ca urmare, era de aşteptat ca la asemenea abuzuri, să se răspundă cu pretenţiuni exagerate, care s'au şi realizat un timp, în deosebi în mănăstirile aşa zise exempte, autodespote sau independente. Dar nici exagerările episcopilor, prin acaparerea bunurilor mănăstirilor şi instituţiunilor de caritate din eparhie, nici pretenţiunile acestora de independenţă nu corespund intereselor Bisericii şi spiritului în care au legiferat Sfinţii Părinţi ai Sinodului IV ecumenic.

Conştienţi că numai existând unitate de conducere în eparhie şi numai prin ordine şi disciplină se poate asigura colaborarea tuturor — clerici, monahi şi instituţii — spre împlinirea scopului urmărit de Biserică, Sfinţii Părinţi ai sinodulut IV ecumenic au accentuat prin mai multe canoane, acest principiu. Astfel prin canonul 23 au stabilit că monahii şi clericii nu-şi pot părăsi, fără încuviinţarea episcopului respectiv, locurile în care au fost rânduiţi, mergând şi rămânând mai mult timp în capitala ţării, căci prin aceasta ei turbură ordinea bisericească, ba de multe ori strică şi casele unora.

3. Aceeaşi grijă pentru păstrarea ordinei şi disciplinei, ca şi pentru păstrarea demnităţii preoţiei, se desprinde şi din canonul 6 al acestui sinod, prin care s'a stabilit *interzicerea* hirotoniilor absolute sau fără destinaţie, hotărîndu-se să nu se mai facă nici o hirotonie şi nici o numire fără un loc precis, (biserica unei cetăţi, unui sat, sau pentru mănăstire), şi numai dacă este nevoie. Aşa se asigură, pe deoparte, mijloacele necesare pentru întreţinerea demnă a celor hirotoniţi, iar pe de altă parte se înlătură crearea de preoţi vagabonzi, care, nefiind legaţi de un post, umblă din loc în loc, turburând liniştea şi ordinea celorlalte parohii. Această măsură a fost înscrisă mai târziu şi în legile împăraţilor bizantini, cu sancţiune aspră pentru episcopul care n'ar respecta-o, fiind obligat să asigure din veniturile proprii întreţinerea clerului hirotonit fără loc.

4. În strânsă legătură cu dispoziţiunea canonului 6 — care interzice hirotoniri fără destinaţie — stă dispoziţiunea canonului 5, prin care se reînoeşte *principiul stabilităţii clericilor*, ca efect al hirotoniei, ştiind că prin hirotonie se realizează între cel hirotonit şi biserica pe seama căreia a fost hirotonit, o legătură indisolubilă, asemenea aceleia care se realizează prin căsătorie între soţ şi soţie. Ca urmare a acestei legături, prevăzută şi de canoanele 14 şi 15 apostolice şi canoanele 15 şi 16 ale sinodului I ecumenic, clericii nu se pot muta şi nu pot fi mutaţi dela biseri-

(Urmare în pag. 3-a)

(Urmare din pag. 2-a)

cile pe seama cărora au fost hirotoniţi, decât în cazuri cu totul excepţionale, când mutarea ar fi în interesul Bisericii.

5. Tot din grija pentru păstrarea demnităţii preoţiei, Sfinţii Părinţi ai sinodului IV ecumenic, văzând că nu se respectă întocmai dispoziţiunile canoanelor 81 şi 83 apostolice, au accentuat prin can. 3 şi 7, *principiul incompatibilităţii preoţiei şi monahismului cu îndeletniciri lumeşti* — interzicând clericilor şi monahilor să ocupe servicii publice sau să se îndeletnicească cu afaceri lumeşti producătoare de „mârşav câştig". Pentru importanţa ei şi această măsură a fost înscrisă ca lege a Statului, menţinută şi de împăratul Iustinian — prin novela 123 cap. VI — unde se spune „că nici un episcop, presbiter, cleric sau monah să nu poată lua asupra sa astfel de afaceri, care se referă la tezaurul Statului, sau să administreze averi publice sau particulare..., deoarece prin aceasta aduc pagubă sfintei Biserici şi se împiedecă serviciul preoţesc".

6, Un alt principiu afirmat de sinodul IV ecumenic, este *principiul incompatibilităţii oficiilor cu păstorirea sufletească*, desprins din dispoziţiunile can. 10 şi 20. Potrivit acestui principiu, nici un cleric nu poate ocupa, în acelaşi timp, două posturi ale căror îndatoriri l-ar obliga să fie prezent în permanenţă, la fiecare dintre ele. „Nu este iertat — se hotăreşte prin canonul 10 — ca un cleric să se numere deodată la bisericile din două cetăţi, şi la cea pentru care s'a hirotonit la început şi la cea la care a fugit, fireşte ca la una mai mare, din poftă după mărire deşartă". Măsura a fost repetată şi prin canonul 20, din condescendenţă faţă de împărat, care a propus-o odată cu măsurile disciplinare încadrate de sinod în canoanele 3 şi 4, ca recunoştinţă pentru atitudinea lui binevoitoare, arătând o deosebită grijă faţă de Biserică şi instituţiunile ei.

Luând această hotărîre, Sfinţii Părinţi au avut în vedere, desigur şi principiul amintit mai sus al stabilităţii clericilor — care n'ar fi mai fost valabil dacă preotul ar fi putut fi numit în acelaş timp şi la altă Biserică, dar şi grija ca nevoile religioase ale credincioşilor să poată fi îndeplinite la timp, ştiindu-se că multe nevoi religioase sunt de urgenţă, care nu îngădue amânare.

Posibilitatea trecerii clericului la altă biserică, prin transferare admisă de canoane în mod excepţional, în interesul Bisericii şi menţionată de canonul 10 al sinodului IV ecumenic — nu însemnează încălcarea principiului amintit, fiindcă în acest caz clericul încetează orice legătură cu biserica de mai înainte, la ale cărei afaceri nu mai poate lua parte sub nici o formă. O excepţie prevede şi canonul 20, pentru clericii care sunt nevoiţi să treacă la alte biserici, când îşi pierd patria.[4]

7. *Principiul adaptării împărţirii teritoriilor bisericeşti potrivit împărţirii politice a Statului*, afirmat prin mai multe canoane ale sinodului IV ecumenic, dar în mod clar prin canoanele 17 şi 28, care a dat loc la discuţiuni aprinse între Biserica Răsăritului şi Biserica Romei.

Acest principiu, folosit de Biserică, în mic, din primele timpuri, dela formarea primelor comunităţi, s'a afirmat mai ales după recunoaşterea creştinismului ca religiune de Stat.[5] El n'a avut la bază motive de vanitate — aşa cum au susţinut o parte din autorii apuseni — ci motive de ordin practic, de oportunitate şi utilitate, aşa putând fi satisfăcute mai bine interesele Bisericii. Aceste motive de ordin practic au stat ca temei, alături de însemnătatea originei unei Biserici, şi la stabilirea prerogativelor unui scaun, ridicarea scaunului urmând importanţei politice a cetăţii. Folosindu-se acest principiu, adică urmându-se împărţirea administrativă a imperiului, au luat fiinţă şi în Biserică împărţiri teritoriale mai mari. Astfel, fiecărei provincii politice i-a corespuns o mitropolie, fiecărei dieceze politice, formată din mai multe provincii, i-a corespuns un exarhat, cu mai multe mitropolii şi fiecărei prefecturi politice, formată din mai multe dieceze, i-a corespuns un patriarhat, cu mai multe exarhate. Dar fiindcă delimitarea hotărîrilor unei circumscripţii bisericeşti nu s'a putut face dela început pe bază de lege — adică prin canoane — o importanţă deosebită a avut în această privinţă, uzul sau obiceiul. Întemeiat pe necesitate şi vechime, *uzul are* — potrivit concepţiunii fundamentale canonice — în chestiunile disciplinare bisericeşti, *tot atâta importanţă ca şi legea*, ca şi dreptul pozitiv. De aceea uzul a servit ca normă în Biserică, de multe ori, atât pentru păstorii bisericeşti individuali, cât şi pentru sinoadele particulare şi ecumenice. Şi tot pentru acest motiv, aproape în toate canoanele prin care s'a stabilit delimitarea hotarelor circumscripţiilor bisericeşti sau a prerogativelor scaunelor, s'a luat ca temei obiceiul. Astfel s'a procedat la sinodul I ecumenic când prin canonul 6 s'au stabilit drepturi egale cu cele ale episcopului Romei, pentru episcopii Alexandriei şi Antiohiei, peste circumscripţiile respective, iar prin canonul 7 s'au stabilit drepturile episcopului Ierusalimului; la fel s'a procedat la sinodul III ecumenic, când prin canonul 8 „s'a hotărît să se păstreze curate şi nevătămate drepturile fiecărei eparhii, potrivit *obiceiului* apucat din vechime", tăgăduindu-se episcopului Antiohiei dreptul să facă hirotoniile în Cipru, tocmai fiindcă n'a existat un asemenea vechi obicei; la fel s'a procedat la sinodul II ecumenic, prin canonul 2 — care nu este decât o repetare a canonului 6 al sinodului I ecumenic — şi prin canonul 3 prin care s'a stabilit că „episcopul Constantinopolului să aibă precăderea onorurilor după episcopul Romei"; şi la fel s'a procedat la sinodul IV ecumenic, prin canonul 28, când s'a repetat această prerogativă a scaunului Constantinopolului şi s'a precizat că diecezele Pontului, a Asiei şi a Traciei depind jurisdicţional de Constantinopol.

Că într'adevăr numai motive de oportunitate şi utilitate au determinat crearea de circumscripţii bisericeşti mai mari, rezultă şi din canonul 28 al sinodului al IV-lea ecumenic, ca şi din măsurile anterioare ale Sfinţilor Părinţi, care nu înţelegeau ca prin crearea unor asemenea circumscripţii sau prin ridicarea unor anumite scaune, să priveze de prerogativele respective pe întâi stătătorii celorlalte circumscripţii Aceştia îşi păstrau toate drepturile faţă de episcopii sufragani, numai ei personal depinzând de titularul scaunului înălţat în rang. Astfel — se spune în canonul 28 al sinodului IV ecumenic — „Prea Sfinţitul scaun al prea sfintei biserici a Constantinopolului să hirotonească numai pe mitropoliţi în diecezele Pontului şi a Asiei şi a Traciei..., iar pe episcopii eparhiilor să-i hirotonească mitropolitul respectiv al diecezelor pomenite, împreună cu episcopii din eparhie, precum s'a hotărît prin dumnezeeştile canoane". Pentru a nu se înţelege greşit principiul adaptării împărţirii teritoriilor bisericeşti, după împărţirea politică a Statului, menţionăm că hotărînd această adaptare şi stabilind prerogativele scaunelor şi după importanţa politică a cetăţii, Sfinţii Părinţi ai sinoadelor ecumenice n'au înţeles să renunţe la dreptul Bisericii, de a-şi reglementa singură chestiunile, ci dimpotrivă, au ţinut să afirme clar şi constant că prerogativele bisericilor se stabilesc numai prin hotărîrile Sfinţilor Părinţi, iar dacă se fac împărţiri bisericeşti şi ridicări de scaune şi prin legi de Stat, acestea trebuesc făcute numai cu consimţământul autorităţii bisericeşti. Numai aşa se explică faptul că Sfinţii Părinţi ai Sinodului IV ecumenic, în timp ce hotărau, ca „împărţirea parohiilor bisericeşti să urmeze alcătuirilor civile şi de stat" (canonul 17) şi confirmau prerogativele scaunului din Constantinopol, aceleaşi ca şi ale scaunului Romei — ocupând însă locul al II-lea în rang — pe motiv că şi aceasta este cetate împărătească" (canonul 28), ei se pronunţau în acelaş timp, categoric, împotriva împărţirii eparhiilor numai pe baza legii date de autoritatea politică, independent de sinodul episcopilor, mai ales când nu se făcea şi împărţirea politică respectivă, ameninţând cu depunerea din treaptă pe episcopul care ar alerga la stăpânirea lumească, în acest scop (canonul 12).

Am afirmat, la admiterea principiului, că Biserica Romei s'a opus dela început şi n'a recunoscut canoanele prin care s'a hotărît ridicarea în rang a scaunului Constantinopolului, susţinând, între altele, că numai episcopii scaunelor apostolice, adică ai Bisericilor întemeiate de Apostoli, au dreptul de precădere, pe câtă vreme ceilalţi vin în rang după aceştia, ori cât de mare ar fi prestigiul cetăţii în care se găseşte scaunul lor. Nu socotim necesar să mai insistăm asupra netemeiniciei argumentelor aduse de Biserica Romei, în susţinerea atitudinei ostile faţă de punctul de vedere al Bisericii Răsăritului, în legătură cu stabilirea prerogativelor scaunelor şi în deosebi faţă de scaunul din Constantinopol, din moment ce ea însăşi a recunoscut justeţea punctului de vedere al Bisericii Răsăritului, confirmând prin autoritatea unui sinod, ordinea scaunelor, aşa cum a fost rânduită în Răsărit, prin canoanele: 3 sin. II ec., 28 sin. IV ec. şi 36 trullan. Anume, este vorba de sinodul IV din Latran — socotit al XI-lea sinod ecumenic de Biserica romano-catolică — ţinut sub papa Inocenţiu III la anul 1215 şi care, prin canonul 5 spune: „Reînoind vechile privilegii ale scaunelor patriarhale, decidem că după Biserica romană, Constantinopolul ocupă primul loc, Alexandria al II-lea, Antiohia al III lea, Ierusalimul al IV-lea". Este adevărat, această ordine putea fi socotită justă acum de Biserica Romei pentrucă la Constantinopol situaţia era cu totul schimbată: se găseau aci, acum, un imperiu şi un patriarh latini (Hefele-Laclerq: Histoire des Conciles, tom. II, p. II, pag. 857 şi tom. V, p. II pg. 1333).

8. Conduşi de grija pentru păstrarea disciplinei în Biserică, la realizarea căreia ajută şi prestigiul autorităţii superioare, dar şi ferirea persoanelor clericale în general, de umilire şi nedreptăţi, Sfinţii Părinţi ai Sinodului IV ecumenic au stabilit, prin canonul 9, *principiul instanţelor sau forurilor bisericeşti de judecată*, înaintea cărora trebue să se soluţioneze toate neînţegerile dintre clerici, în general, atât în chestiunile cu caracter bisericesc, cât şi în chestiunile cu caracter civil, în acest din urmă caz putându-se adresa însă şi foru-

[Continuare în pag 4]

[Urmare din pag. 3]

rilor civile, dacă nu era primită hotărîrea forurilor bisericeşti. Diferendele dintre clerici în grad până la presbiter se soluţionează la judecătoria eparhială, înaintea episcopului; dintre clerici şi episcopi înaintea mitropolitului şi dintre clerici sau episcopi cu mitropolitul, înaintea forului judecătoresc exarhal. Principiul instanţelor, care presupune existenţa dreptului de apel, împotriva hotărîrilor episcopului, se găseşte formulat şi în canonul 5 sinodul I ecumenic — prin care se afirmă îndatorirea episcopilor de a se aduna în sinod de două ori pe an,[7] pentru soluţionarea chestiunilor evanghelice, adică de credinţă şi a chestiunilor canonice, între care se incadrează diferendele — ca şi în canonul 6 sinodul II ecumenic, unde se precizează şi mai clar acest drept de apel la instanţa superioară. În canonul 9 sinodul IV ecumenic şi în canonul 17 al aceluiaş sinod — în care este vorba de neînţelegerile dintre episcopi, în legătură cu delimitarea hotarelor eparhiei,[8] se prevede în plus, pentru cei din circumscripţia Constantinopolului, facultatea de a se putea adresa, ca ultimă instanţă, fie sinodului exarhal, fie scaunului de Constantinopol. Acesta a fost un privilegiu al Patriarhului de Constantinopol, prin care se putea împiedeca orice amestec străin — şi în deosebi al Romei — în afacerile Răsăritului; dar, fiind facultativ pentru cei în cauză, căci se puteau adresa şi sinodului exarhal, nici patriarhul de Constantinopol nu se putea înălţa în putere în dauna prerogativelor scaunelor exarhale.

9. Vom mai aminti, cu totul pe scurt, câteva din principiile şi măsurile de organizaţie, administraţie şi disciplină, cuprinse în canoanele sinodului IV ecumenic, trecând peste altele care sunt cunoscute îndeajuns, ca hotărîri ale sinoadelor anterioare. Amintim astfel: *instituţia economului*, prevăzută de canonul 25 şi 26, din textul cărora rezultă îndatorirea ca averea eparhiei să se administreze numai cu econom, ales din clerul respectiv, dar nu independent de episcop, ci „după socotinţa acestuia", instituţie care şi-a dovedit îndeajuns utilitatea; apoi *principiul completării scaunelor vacante în interval de trei luni dela vacantare*, (can. 25), pentru a se înlătura eventuala ispitire a mitropoliţilor, cărora le revenea supravegherea eparhiei pe timpul vacanţei, de a prelungi vacanţa; *interzicerea secularizării mănăstirilor*, care — datorită caracterului de sfinţenie dobândit în urma consacrării de către episcop — nu mai pot fi făcute locaşuri lumeşti şi nici bunurile lor înstrăinate (can 24); *principiul pensionării clericilor*, afirmat pentru prima dată de un sinod ecumenic, în acte, în sensul obligaţiei Bisericii de a asigura o întreţinere demnă episcopilor şi clericilor care, din motive de boală, nu-şi mai pot îndeplini îndatoririle; obligaţie de care pot beneficia chiar şi cei îndepărtaţi ca nevrednici, dacă se retrag la o mănăstire (H. Lechercq, o. c. tom. II, p. II, pg. 753 nota 2 şi pg 761); *principiul ierosiliei*, potrivit căruia nu poate fi folosită ca pedeapsă coborîrea în treaptă (canonul 29); şi în sfârşit, *principiul colaborării dintre Biserică şi Stat*, aplicat în adevăratul înţeles, când fiecare instituţie îşi respectă domeniul propriu de atribuţiuni. Aşa rezultă acest principiu din toată atitudinea împăratului Marcian, care deşi arăta deosebită bunăvoinţă faţă de Biserică şi tot interesul faţă de bunul mers al lucrărilor sinodului, nu se amestecă să hotărască el singur în chestiunile bisericeşti, ci dimpotrivă accentuează dreptul netăgăduit al Bisericii, trimiţând sinodului toate plângerile adresate lui împotriva episcopilor şi răspunzând clar celor care apelau la autoritatea lui în chestiuni de credinţă sau de disciplină: „Dacă aş fi vrut să hotărăsc eu însumi asupra chestiunii în discuţie — a răspuns el episcopilor egipteni, partizani ai lui Dioscur — n'aş mai fi convocat un sinod; dar fiindcă el s'a întrunit, vă poruncesc să vă adresaţi sinodului şi să învăţaţi dela el ceea ce încă nu ştiţi; căci ceea ce hotăreşte sfântul sinod este normă pentru mine. Eu urmez hotărîrea lui şi cred în ea" (Hefele-Leclercq, op. cit. tom. II, p. II pag. 711). Biserica, la rândul ei, accepta fără rezervă şi trecea în rândul canoanelor, ceea ce şi autoritatea politică socotea necesar pentru întronarea liniştei, păstrarea ordinei şi întărirea disciplinei, cum am văzut când am amintit principiile desprinse din canoanele 3, 4 şi 20.

*

Din expunerea de mai sus, destul de sumară, a unei părţi din principiile şi măsurile cuprinse în canoanele sinodului IV ecumenic, se poate vedea uşor cu câtă înţelepciune au lucrat Sfinţii Părinţi ai acestui sinod stabilind aceste principii, care au asigurat Bisericii netăgăduite rezultate, prin păstrarea unităţii de credinţă şi îndrumarea organizării, administrării şi disciplinei Ei pe baze temeinice, corespunzătoare principiilor fundamentale lăsate de Mântuitorul Hristos şi de sfinţii Săi Apostoli. Actualitatea acestor principii dealungul veacurilor şi până astăzi, dovedindu-se tot aşa de necesare şi de utile pentru bunul mers şi progresul Bisericii ca şi acum 1500 de ani, ne arată şi mai mult importanţa lor şi în acelaşi timp, datoria de a le respecta.

NOTE la: *Principii de organizaţie, administraţie şi disciplină bisericească, în canoanele sinodului IV ecumenic.*

1. În Biserica romano-catolică acest sinod nu figurează cu numărul de 30 canoane, în toate colecţiunile; multe menţionează numai 27 canoane, asupra canonului 28 făcându-se dela început rezervă, pentrucă punea în discuţie primatul episcopului Romei, iar asupra canonului 29 şi 30 — fără a se tăgădui importanţa cuprinsului lor — s'a făcut rezervă pentrucă n'ar fi fost întocmite dela început ca atare, ci au figurat numai în procesele verbale, de unde ulterior, textul a fost luat, în redactarea existentă şi trecut între canoane.

2, Colecţiunea aceasta cuprindea canoanele sinoadelor I, II şi III ecumenic şi ale sinoadelor provinciale din Ancira, Neocezareea, Gangra, Antiohia şi Laodiceia.

3. Canonul 2 al sinodului VI ecumenic (trullan) confirmă pe lângă canoanele apostolice, canoanele sinoadelor ecumenice şi particulare ţinute până atunci, precum şi pe cele ale unui număr de 12 Sfinţi Părinţi.

4. Potrivit canonului 18 trullan. aceştia sunt obligaţi să se înapoieze la bisericile proprii, imediat după încetarea cauzei care i-a silit să treacă la alte biserici.

5. Este amintit clar în canonul 9 al sinodului local din Antiohia, la anul 341.

6. Dreptul de a înainta plângeri împotriva clericilor îl puteau exercita şi laicii, însă „numai după ce mai înainte se va examina renumele lor" (canonul 21 sinod. IV ecumenic).

7. Această îndatorire este afirmată şi prin canonul 19 al sinodului IV ecumenic.

8. Canonul menţionează ca hotărîre în această privinţă, pentru revendicarea unei parohii, posesiunea neîntreruptă timp de 30 de ani.

IORGU D. IVAN

Centenarul lui I. L. CARAGIALE

Între 30 Ianuarie—10 Februarie a. c. poporul nostru a sărbătorit 100 de ani dela naşterea marelui scriitor realist I. L. Caragiale. Trăsătura fundamentală a operei lui este realismul, adecă redarea adevărului vieţii. El este cel mai ascuţit şi mai necruţător biciuitor şi critic al regimului burghez. El a biciuit, a satirizat partidele şi instituţiile burgheziei şi figurile ei reprezentative, desvăluind demagogia, ipocrizia, corupţia, semidoctismul, cosmopolitismul, destrăbălarea, jaful acestor „democraţi", care sub bombasticismul unor noţiuni libertare ascundeau interese meschine şi venale. El numeşte cele două partide „istorice" din vremea lui, „bande mai nesocotite decât nişte seminţii barbare în trecere, fără respect de lege, fără milă de omenie". În special în „O scrisoare pierdută", I. L. Caragiale a reuşit să redea tipuri caracteristice ale politicienlor burghezi şi să arate toată falsitatea democraţiei lor.

De unde isvora această necruţătoare demascare a clasei conducătoare? Din dragostea scriitorului faţă de popor.

Poporul e singurul stăpân, căruia vrea el să-i slujească: suferinţele poporului îl revoltă. De aceea ia condeiul în mână ca să înfiereze pe autorii masacrelor din 1907 şi să apere drepturile ţărănimei muncitoare. De aceea se simte apropiat de mişcarea muncitorească, zicând că el distruge cu satira lui „în aceeaşi direcţie" în care distrugea clasa muncitoare: regimul burghezo-moşieresc.

Astăzi scrierile lui Caragiale sunt îndrăgite de întreg poporul muncitor. Centenarul lui a fost sărbătorit nu numai în ţara întreagă, ci şi în U.R.S.S. şi ţările de democraţie populară, pentru analiza genială a sistemului democraţiei burgheze şi pentru dragostea lui de popor!

Nota Redacţiei. Cu acest articol se închee seria articolelor închinate comemorării sinodului IV ecumenic, care depuse la redacţie înainte de 1 Octomvrie 1951, au fost publicate pe măsura spaţiului disponibil.

† **Preotul pensionar Ioan Iosof** din Tilişca a decedat la 29 Ianuarie 1952, în vârstă de 84 ani.

A servit la aceeaşi biserică 45 ani ca preot titular şi 10 ani ca pensionar.

Dumnezeu să-l odihnească cu drepţii!

Redactor: Prof. Dr. NICOLAE MLADIN

Editura şi Tiparul Tipografiei „Reîntregirea", Sibiu